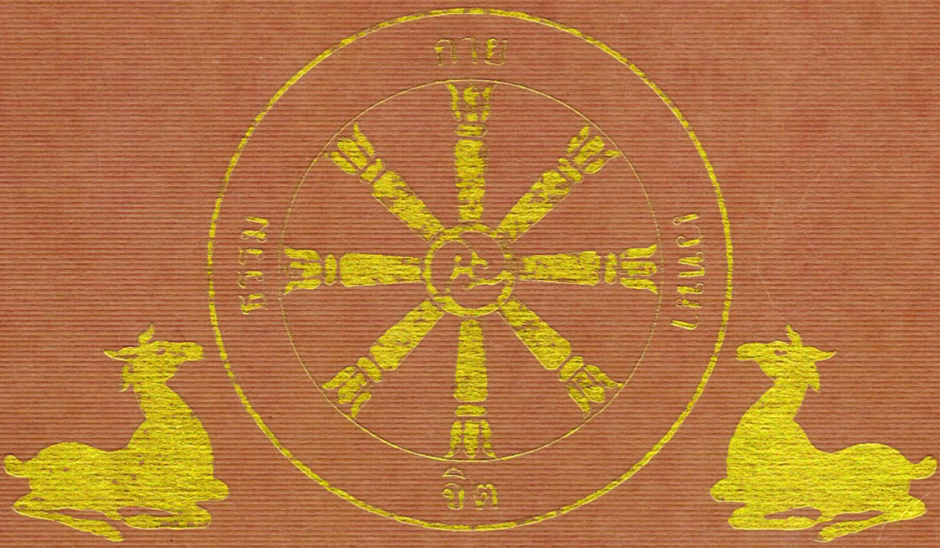
บทสวดมนต์แปล

•บทสวดมนต์ทั่วไป•

วัดอ้อน้อย (ธรรมอิสระ)

ต.ห้วยขวาง อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม

บทสวดมนต์แปล

วัดอ้อน้อย (ธรรมอิสระ)

ตำบลห้วยขวาง อำเภอกำแพงแสน

จังหวัดนครปฐม

บทสวดมนต์แปล

(ฉบับปรับปรุงใหม่)

พิมพ์ครั้งที่ ๗ : มกราคม ๒๕๕๕
จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
ดำเนินการจัดพิมพ์โดย มูลนิธิธรรมอิสระ
พิมพ์ที่ บริษัท ปรมัตถ์ การพิมพ์ จำกัด

สารบัญ

หมวด	เรื่อง	หน้า

หมวด	เรื่อง	หน้า

โอวาทหลวงปู่

วันนี้เรามาสวดมนต์กันในบทการพิจารณาร่างกาย จริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องเก่าที่ทุกคนมี และก็พูดกันเข้าใจ แต่ไม่ค่อยขยันที่จะทำความซาบซึ้งกับมัน หลวงปู่ใช้คำว่า **"เข้าใจกับซาบซึ้ง"** เข้าใจเฉยๆ บางทีบางครั้ง มันก็ไม่ซาบซึ้ง มันก็ไม่ได้ทำอะไรให้เกิดประโยชน์

ในขณะที่สวดมนต์คิดไปว่า **"พระพุทธเจ้า"** พระองค์ช่างเป็นคนที่ละเอียดอ่อนสุขุมคัมภีรภาพ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ นิดๆ หน่อยๆ แม้แต่วาระสุดท้ายของชีวิตพระองค์ ในขณะที่อายุ ๘๐ แล้ว คนแก่ที่อายุ ๘๐ ก่อนจะตาย หรือใกล้ตาย หรือกำลังจะตาย น่าจะมีความรู้สึกว่า ห่วงหวงตนเอง แต่ตรงกันข้าม พระองค์กลับต้องให้ความเอื้ออาทร หรือมีความเอื้ออาทรต่อสรรพสัตว์ และพวกเราทั้งหลายอย่างสุดชีวิต ก่อนที่พระองค์จะตาย ยังสู้อุตสาห์สั่งเสีย ด้วยภาษาใจ กลายเป็นวลีที่สุดแสนจะเสนาะ ไพเราะ และมีค่ายิ่ง ว่า

"หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว ..ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า ..วะยะธัมมาสังขารา ..สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา... อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ ท่านทั้งหลาย จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด...อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา ..นี่เป็นพระวาจาครั้งสุดท้าย ของเราตถาคต.."

ด้วยคำพูดประโยคนี้ เราจะเห็นว่าพระองค์ช่างเต็มเปี่ยมไปด้วยพระมหากรุณาธิคุณ เต็มเปี่ยมไปด้วยพระปัญญาคุณ เต็มเปี่ยมไปด้วยความเอื้ออาทร ความกรุณาต่อพวกเรา อย่างสุดชีวิตจิตใจ แม้แต่ในวาระสุดท้ายที่พระองค์จะ **"ปรินิพพาน"** หรือจากเราไป พระองค์

ก็ยังทรงห่วงใยอาทร เฝ้าเตือนเราให้ระวังรักษาประโยชน์ของตน และประโยชน์คนอื่น พระองค์ยังอาทรห่วงใย เฝ้าเพียรพยายาม อบรมสั่งสอน พร่ำบ่นเตือนสติให้เรายั้งคิดว่า โดยจริงแล้ว ร่างกายเรา ที่เราเฝ้าทะนุถนอมรักษาเลี้ยงดูมัน ทำนุบำรุงมัน ห่วงหวงอย่างสุดชีวิต จริงๆ แล้วมันเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา เรากำลังทำให้มันผิดธรรมดา ถ้าเราเห็นคนเกิดดีใจ เห็นคนแก่เสียใจ เห็นคนตายร้องไห้ ถือว่าเป็นความเห็นผิดธรรมดา เพราะพระองค์ทรงเตือนเราสอนเรา บอกให้เรารู้ว่า

"ดูก่อน..ภิกษุทั้งหลาย สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา"

ความเรื่องนี้มีเหตุปัจจัยที่พระองค์ทรงเตือนให้เราเข้าใจ ถึงความเป็นจริง ..ครั้งเมื่อพระพุทธองค์ทรงอาพาธ ถึงกับเวทนากล้า ใกล้ถึงปรินิพพาน พระอานนท์พระพุทธอุปฐากผู้เป็นอนุชา ท่านอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนกระทั่งโตแล้วก็แก่ บัดนี้ พระศาสดาเจ้าจะปรินิพพานจากเราไปแล้ว ครั้งเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ทั่วทุกสารทิศสุกสกาวแจ่มแจ้ง ด้วยธรรมจักษุแห่งพระบรมครู บัดนี้พระบรมครูจะจากเราไปแล้ว โอ้...ดวงตาของจักรวาลจะดับลงแล้ว ต่อแต่นี้ไป ทั้งทุกสารทิศคงจะมืดมน ไม่สุกสว่างเหมือนเดิมเป็นแน่ ปกติทุกวันเราต้องปฏิบัติทำนุบำรุง ปูอาสนะ ปัดกวาดเช็ดถู จัดหาน้ำใช้ น้ำฉัน ผ้าผ่อนท่อนสไบเราต้องซักและพับ ต่อไปนี้ เราจะซักให้ใคร ทำนุบำรุงใคร และอุปฐากอุปถัมภ์ใครอีก พระอานนท์ก็เสียใจ แอบไปยืนร้องไห้ พระศาสดาทรงทราบเข้า ทรงรู้ได้ด้วยญาณวิถี พระองค์ก็ทรงเรียกพระอานนท์และพระภิกษุทั้งหลายเข้ามาใกล้ ด้วยพระกำลังอันน้อยนิดที่จะพึงมี พูดออกมาเป็นภาษาคนให้เข้าใจสื่อความหมายกันได้โดยการเตือนว่า...

“อานนท์ เธอจงอย่าเสียใจไปเลย เมื่อเราตถาคตนิพพานไปแล้ว พระธรรมวินัยจะเป็นศาสดาสอนเธอเอง”

“ภิกษุทั้งหลาย สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา การที่พวกเธอทั้งหลายจะมานั่งเศร้าโศกเสียใจ ร้องไห้ทุรนทุรายกับคนแก่คนหนึ่งที่ใกล้จะตาย ไม่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ หรือว่าไม่ใช่เรื่องธรรมดา เธอกำลังทำชีวิตให้ผิดธรรมดา เพราะ**ธรรมดาของโลกและสังขาร มีเกิดขึ้นในเบื้องต้น แปรปรวนในท่ามกลาง แล้วก็แตกสลายในที่สุด** เราตถาคต ก็เป็นดั่งนั้น ตกอยู่ในกฎเกณฑ์และกติกาแห่งความเป็นธรรมดาเช่นนั้น ไม่มีใครในโลกจะพึงหนีพ้นได้ เช่นนี้ การที่เธอทั้งหลายมาเฝ้าเศร้าโศกเสียใจร้องไห้ อาลัยรักต่อเรามิใช่เรื่องธรรมดา ไม่ใช่ตระกูลศากยะ ไม่ใช่สาวกแห่งเราตถาคต ไม่ใช่พุทธอุปฐาก ไม่ใช่พุทธอนุชา และก็ไม่ใช่สาวกแห่งพระศาสดา เพราะท่านกำลังจะทำเรื่องธรรมดาให้ผิดธรรมดา จริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นตั้งอยู่ แปรปรวน สุดท้ายก็แตกสลาย ถือว่าเป็นเรื่องปกติ”

ท่านที่รักทั้งหลาย การที่พระศาสดาทรงมีความเอื้ออาทรสุดชีวิตจิตใจต่อพระสงฆ์สาวก ต่อพวกเราพุทธบริษัททั้งหลาย ด้วยการเอื้อนเอ่ยวาจาครั้งสุดท้ายให้เรารับรู้ว่า **“สังขารทั้งหลายมันมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงยังประโยชน์ตน และก็ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด..”**

เพราะฉะนั้น คำว่า “ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท” เราจะเห็นว่าพระองค์ทรงเตือนเรา**ให้มีชีวิตอยู่อย่างให้ประโยชน์ ทำประโยชน์ แล้วจึงจะรับประโยชน์** พระองค์ไม่ได้เตือนให้เราเป็นผู้รับประโยชน์ ให้ประโยชน์ แล้วจึงทำประโยชน์ แต่

พระองค์ทรงเตือนให้เราเป็นผู้ให้ประโยชน์ ทำประโยชน์ แล้วจึงรับประโยชน์ พระองค์ทรงเตือนให้เรามีชีวิตอยู่อย่างใช้ประโยชน์ในชีวิตให้คุ้มค่าในการที่ได้เกิดมาเป็นคนกับเขาชาติหนึ่ง อย่าปล่อยตัวเองให้หลงใหลลื่นถลาลื่นกับ ตาเห็นรูป หูฟังเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรับรส กายถูกต้องสัมผัส ก็ถือว่าการกระทำชนิดนั้น เป็นการกระทำชั่วทางกาย ทางใจ ทางวาจา คนที่จะทำชั่ว หลวงปู่เคยพูดว่า...ไม่ใช่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน จึงถือว่าชั่ว คนที่ทำชั่วมิใช่ตีหัวคนอื่นจึงจัดว่าชั่ว แต่คนชั่วก็คือคนที่ทำให้ตนเองเสียประโยชน์ในการมีชีวิตและเกิดมามีชีวิตก็ไม่คิดบริหารให้สร้างสาระ แถมบางทียังทำร้ายสาระผู้อื่น

คนที่เป็นคนชั่ว ก็คือคนที่ไม่ทำให้ตนเองได้รับประโยชน์จากการมีชีวิต คนที่เป็นคนชั่ว คือ คนที่ทำลายประโยชน์อันพึงได้พึงถึง จากการ **"พิสูจน์ เรียนรู้ รับทราบ แล้วก็พัฒนาตน"** มิใช่คนที่ทำชั่วโดยการทำให้คนอื่นเดือดร้อน คนที่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนมิใช่คนที่ทำชั่ว แต่ถือว่าเป็นคนเลว แต่**คนชั่ว ก็คือ คนที่มีชีวิตอยู่อย่างไม่ให้ประโยชน์แก่ตนถ่องแท้** ประโยชน์ที่ถ่องแท้ก็คือ **"ประโยชน์ที่ปลุกจิตวิญญาณของตนให้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน"**

ตามสถานการณ์ความเป็นจริงของโลก คนที่ให้ประโยชน์อย่างถ่องแท้แก่ตนเอง ไม่จัดว่าเป็นคนชั่วในสายตาคนอื่น วิถีชีวิตพระศาสดาพระพุทธะผู้ยิ่งใหญ่ก็คือ คนที่รู้ตื่น และเบิกบานในการดำรงชีวิต มีวิถีและวิธีการในการที่จะแสวงหา ทำ จำ พูด และคิดในการสร้างสมอบรมบ่มนิสัยให้เป็นผู้ได้ประโยชน์อย่างถ่องแท้จากการมีชีวิตเหล่านี้ จึงถือว่า พระองค์ทรงเป็นเยี่ยงอย่างที่ดี เป็นแบบอย่างของคนไม่ชั่ว คิดไม่ชั่ว ทำไม่ชั่ว และก็พูดไม่ชั่ว ซึ่งชาวเราทั้งหลาย ต้องเอาเป็นแบบอย่าง

พร้อมกันนั้น พระองค์ก็ยังทรงมีพระเมตตาและมหากรุณา แก่สรรพสัตว์ทั้งปวง โดยการอบรมสั่งสอน แนะนำวิถีอันประเสริฐ ให้สัตว์ทั้งปวงได้รู้ และเดินตามไปสู่ความสำเร็จของชีวิตประเสริฐอีกด้วย เพราะฉะนั้น ใครก็ตาม ถึงแม้ว่าไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน แต่ทำร้ายทำลายประโยชน์ที่พึงได้จากการมีชีวิต ทำร้ายทำลายประโยชน์ตน อันพึงได้จากการรู้สึกนึกคิดที่เป็นความจริงและถูกต้อง ทำร้ายทำลายประโยชน์ตน อันพึงได้จากการกระทำหรือคำที่พูดความจริง จึงถือว่าคนคนนั้นเป็นคนชั่ว เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะการที่เราปฏิเสธเรื่องจริง หลอกลวงให้ผู้อื่นหลงเชื่อในเรื่องไม่จริง ต้องเกิดเป็นคนโง่ถึง ๕๐๐ ชาติ คนเช่นนี้จึงถือได้ว่าไม่รักตัวเอง ตัวเองยังไม่รัก ตัวเองยังไม่ให้ประโยชน์ สาอะไรที่จะให้ประโยชน์และรักคนอื่น

ฉะนั้น คนที่ชั่ว ไม่ใช่ชั่วจากการกระทำตัวให้เป็นโทษเป็นภัยต่อคนอื่น คนที่เป็นคนชั่วก็คือ คนที่ทำตัวเองให้เป็นโทษเป็นภัยกับตัวเองและมีชีวิตอย่างไร้สาระ และไม่ได้ประโยชน์จากการเกิด ไม่ได้ประโยชน์จากการใช้พลังงาน ไม่ได้ประโยชน์จากการกิน ไม่ได้ประโยชน์จากการมีชีวิต และไม่ได้ประโยชน์จากการใช้ลมหายใจ แล้วชีวิตเช่นไร วิถีทางอย่างไร จึงจะถือว่าเต็มไปด้วยการมีประโยชน์ ได้แก่ วิถีทางแห่งความเป็นผู้รู้ รู้ในหน้าที่ หน้าที่ของความเป็นคน หน้าที่ของความเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก เป็นผัว เป็นตัวตนของตนเอง และสุดท้ายก็หน้าที่ของการมีชีวิตที่แสวงหาหนทางแห่งการพึ่งพิงอิงอาศัยอันประเสริฐ และวิธีหลุดพ้นจากบ่วงเครื่องร้อยรัดทั้งปวง นั่นคือหน้าที่สุดท้ายที่เราต้องทำ แต่ถ้าหน้าที่เหล่านี้ไม่สมบูรณ์ บกพร่อง ไม่ถูกต้อง พระพุทธะผู้ยิ่งใหญ่ในโลกทั้งหลายก็จะเรียกขานบุคคลเหล่านั้นว่า เป็นบุคคล

ผู้เปล่าประโยชน์ เป็น "อัพภัพพะบุคคล" เป็น "โมฆบุรุษ" เป็น "โมฆสตรี" ชาวโลกเรียกขานคนเหล่านั้นว่าเป็นคนชั่ว

และถ้าอยากเป็นคนเลว ก็ต้องทำให้คนอื่นได้รับโทษจากการกระทำ คำที่พูด สูตรที่คิดของเรา การกระทำเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่จงใจ หรือมิจงใจ ถือว่าเป็นเหตุให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อน เช่นนี้จัดว่าเป็นคนเลว เพราะฉะนั้น พระศาสดาทรงรู้ว่าคนจะชั่วก็ได้ จะเลวก็ได้ด้วยความประมาท จะชั่วก็ได้ จะเลวก็ได้ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และไม่เข้าใจหลักการเป็นจริงของโลกสังขารและสังคม พระองค์จึงต้องเตือนด้วยความเอื้ออาทรสุดชีวิตจิตใจ ครั้งสุดท้ายว่า...

"หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว...ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า...วะยะธัมมา สังขารา...สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา...อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ...ท่านทั้งหลายจงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด... อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมาวาจา...นี่เป็นพระวาจาครั้งสุดท้ายของเราตถาคต"

ถ้าเราเข้าใจและทำได้อย่างนี้ ถือว่าเราป้องกันทั้งความชั่วในการมีชีวิตของตัวเอง และความเลวที่จะทำให้แตกหักกับสังคม เราจะเห็นว่าพระศาสดาสัมมาสัมพุทธะผู้ยิ่งใหญ่ เต็มไปด้วยความเอื้ออาทร และความกรุณาสุดหัวใจ แม้แต่วันตาย ครั้งสุดท้ายพระองค์ยังคิดถึงผู้อื่น คิดถึงพวกเราที่กลัวว่าจะมีชีวิตอยู่ด้วยความประมาท ขลาดเขลา ไร้สติ ไร้สามัญสำนึก ไร้การพินิจพิจารณา และกลับกลายเป็นบุคคลที่มีชีวิตชั่ว พูดชั่ว ทำชั่ว คิดชั่ว จนที่สุดก็กลายเป็นคนเลวที่ทำแต่เรื่องเดือดร้อนต่อคนอื่น จนคนอื่นเรียกขานประณามเราว่า คนเลว...

วิธีการสวดมนต์

บทสวดมนต์นี้ ถ้าเราสวดมันด้วยหัวใจ และวิญญาณ เราจะกลับกลายเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ตามสถานการณ์ในการสวดมนต์ แล้วเราจะมีความรู้สึกปลาบปลื้ม ซาบซึ้ง มิใช่สวดเพียงแค่ความเข้าใจ การเข้าใจบางทีบางครั้งมันอาจจะไม่เข้าไปสู่ภายใน แต่สวดมันด้วยความรู้สึกจริงจัง จดจ่อ จับจ้อง แบบตั้งใจ มันจะทำให้เรารู้สึกปลาบปลื้มและซาบซึ้ง และซึมสิงเข้าไปอยู่ในไขกระดูกและจิตวิญญาณภายในของเราได้ เราจะรู้สึกถึงความเอื้ออาทร ความห่วงหา ความเมตตาสงสารที่มีในจิตวิญญาณของพระพุทธะผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ทรงเป็นผู้ให้ตลอด แม้กระทั่งวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของพระองค์แก่เรา เราจะรับสัมผัสได้ถึงพลังอันเป็นทิพย์และศักดิ์สิทธิ์วิเศษสุดของพระองค์ ที่ทรงกล่าวด้วยความเอื้ออาทรสุดหัวใจ แล้วเราจะรู้ว่าช่างเป็นความศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง และอำนาจแห่งความเมตตาและปรารถนาดีต่อเราขนาดไหน

เพราะฉะนั้น การสวดมนต์ก็เป็นวิธีทางหนึ่งที่จะเปิดประตูวิญญาณให้เราเข้าไปเรียนรู้ **"พลังงานของจักรวาล"**

โลกและสังคมรวมทั้งความรู้สึกของท่านผู้บัญญัติบทสวดมนต์นั้นๆ ให้แก่เรา เราจะรู้เจตนารมณ์และจุดมุ่งหมายของท่านเหล่านั้นว่าท่านสร้างบทสวดมนต์หรือบทระลึกเป็นอนุสติให้เราเพื่อต้องการอะไร...

"ชั่วชีวิตหลวงปู่ เวลาจะเรียนรู้เรื่องอะไร หลวงปู่ต้องทำความเข้าใจถึงคนที่จะให้เราเรียนด้วยว่า เขาต้องการอะไรจากเรา แล้วสิ่งที่เราเรียน มันก็ทำให้เรารู้จริง จนแจ่มแจ้ง ไม่ใช่รู้จำแล้วทำไม่ได้"

เพราะฉะนั้น เวลาสวดมนต์ ไม่ใช่สวดเพียงเพื่อแค่ฟองน้ำลายที่กระดกบนปลายลิ้น แล้วก็มีเสียงลอดออกมาจากริมฝีปาก ไม่ใช่เพียงแค่พูด หรือสาธยายให้คนอื่นฟัง ให้เขาเข้าใจว่า ไพเราะ เสนาะหู **แต่จงสวดมันทั้งกายและจิตวิญญาณ สวดมันทั้งซากและหัวใจ สวดมันตะโกนให้ดังและก้องกังวานอยู่ภายใน ให้มันทะลุทะลวงความโง่ งี่เง่า ..ง่วง.. มึนซึม และจิตใจที่หลงงมงายของตัวเรา...และก็จิตวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีอยู่ และนอนรอเราปลุกให้ตื่นขึ้นมานั้น จึงถือว่าเราได้เจริญพุทธมนต์ ถึง... "มนต์ที่สวดแล้วทำให้เจริญ"**

เพราะฉะนั้น จงอย่าสวดแค่ซากและริมฝีปาก จงสวดด้วยจิตวิญญาณ แล้วท่านทั้งหลายก็จะได้รู้ถึง สัมผัสถึง เข้าใจถึง ซึมถึงจิตวิญญาณของพระพุทธะที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติจัดทำ ทั้งอักขระพยัญชนะ ให้เราได้สาธยาย

เราก็จะรู้ว่า พลังวิญญาณของพระองค์ ช่างยิ่งใหญ่และศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเราได้ดื่มด่ำและซาบซึ้ง เราจะรู้ถึงอรรถรสบทบรรยายแห่งพระธรรมของพระองค์อย่างสุดชีวิต บอกฝากเอาไว้แค่นี้ว่า

เวลาสวดมนต์ ควรจะสวดทั้งจิตวิญญาณจากกาย และไขกระดูกทั้งหมดของลมหายใจของเรา แล้วก็จะรู้ว่า พระพุทธะผู้ยิ่งใหญ่ของเราช่างเป็นผู้วิเศษสูงสุด เราพร้อมที่จะทุ่มเทแลกกับทุกสิ่ง แม้แต่ชีวิต **เพื่อรักษาพุทธโอวาท พระดำรัส อุดมการณ์ หลักและวิธีการ** ไว้ให้ได้ทุกสถานการณ์โดยที่เราไม่ได้มุ่งหวังการตอบแทนใดๆ แต่ต้องการเพียงแค่รักษาให้คงไว้ซึ่ง **ความศักดิ์สิทธิ์ บริสุทธิ์ และเปี่ยมไปด้วยความมีประโยชน์**

สิ่งเหล่านี้เป็นวิถีทางที่เราจะต้องทำ เป็นหน้าที่ของพระสาวก แห่งพระพุทธะ ที่ต้องสืบทอดเจตนาและรักษาไว้เทียบเท่าชีวิตของตนทีเดียว คำพูดเหล่านี้ มันออกจะดูเคอะเขิน ขัดข้อง และก็บกพร่องไปบ้าง แต่ที่แน่ๆ ก็คือเป็นการถ่ายทอดถึงจิตวิญญาณแห่ง “พุทธะ” ซึ่งเราจะต้องซึมสิงและปลูกจิตสำนึกให้เกิดขึ้น โตขึ้น แต่อย่าให้ตายลง ให้อยู่ในหัวใจของเราให้ได้ แล้วเราก็จะกลายเป็นผู้ที่มีอิสรภาพ มีเสรีภาพ และมีเสถียรภาพ เป็นการดำรงชีวิตได้อย่างชนิดไม่สั่นคลอน ไม่ง่อนแง่นและไม่โยกโคนไปตามแรงลมของการบีบคั้นบังคับของสังคมใดๆ แม้แต่อารมณ์ที่เกิดจากการกระทบใดๆ ก็จะไม่ทำให้เราหวั่นไหว ขอให้รักษามันไว้ให้ดี...ก็คงแค่นี้แหละนะ.....

ระเบียบในการอยู่ปฏิบัติธรรม

ผู้ที่เข้ามาปฏิบัติธรรมอยู่ในอาวาสนี้ จะต้องปฏิบัติดังนี้

๑. ผู้ที่มาอยู่จะต้องแจ้งที่อยู่ที่ท่านมาปัจจุบันของตนให้ทราบ

๒. พยายามระวัง สำรวม กาย วาจา ใจ ตั้งไว้ในความสงบ

๓. เว้นจากการกระทำ พูด คิด อันเป็นเหตุให้ทะเลาะวิวาท

๔. ช่วยกันรักษาทรัพย์สิน สิ่งของ ของทางวัดให้ดีอยู่เสมอ

๕. เพียรพยายามฝึก กาย วาจา ใจ ให้เป็นผู้ละเอียดอ่อน

๖. จงถือว่าการทำงานเพื่อส่วนรวม เป็นความสำคัญยิ่งของมนุษย์

๗. จงถืออยู่เสมอว่า ความมีน้ำใจ ความเมตตา ความเอื้ออาทร ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความให้อภัย เป็นคุณสมบัติสาระของความเป็นมนุษย์

๘. ถ้าไม่จำเป็นถึงกับเสียชีวิต ห้ามนำยาเสพย์ติดทุกชนิด เข้ามาในวัด ถ้าติดอยู่ ได้โปรด..เพื่อเห็นแก่ชีวิตของท่าน เลิกเสียเถิดนะ

๙. เสียงสัญญาณรวมทุกครั้ง ต้องมาถึงที่ประชุมก่อนอาจารย์

๑๐. ผู้เข้ามาปฏิบัติธรรม ต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนของอาจารย์ทุกรูป

ท่านจะทำตามกติกานี้ได้
เมื่อท่านเป็นนักปฏิบัติธรรมจริงๆ เท่านั้น
ผู้ที่ฝ่าฝืนโดยเจตนา มีแต่คน บ้า-บ้า-บ้า เท่านั้น

“หลวงปู่พุทธะอิสระ”

ก

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ

(ผู้นำ) อิติปิโส ภะคะวา
อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ
(รับ) วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

(ผู้นำ) องค์ใดพระสัมพุทธ (รับ) สุวิสุท ธ สันดาน
ตัดมูลเกลศมาร บ่มิหม่นมิหมองมัว
หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราคีบ่พันพัว สุวคนธกำจร
องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาดังสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโอฆะกันดาร
ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมศานต์
ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย
พร้อมเบญจพิธจัก- ษุ จรัสวิมลใส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปทั้งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึ่งพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
ข้าฯขอประณตน้อม ศิระเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธะการุณ- ญภาพนั้นนิรันดรฯ

(กราบ)

ข

บทสรรเสริญพระธรรมคุณ

(ผู้นำ) สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
(รับ) สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติฯ

(ผู้นำ) ธรรมะคือคุณากร (รับ) ส่วนชอบสาทร
ดุจดวงประทีปชัชวาล
แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน
สว่างกระจ่างใจมล
ธรรมใดนับโดยมรรคผล เป็นแปดพึงยล
และเก้ากับทั้งนฤพาน
สมญาโลกอุดรพิสดาร อันลึกโอฬาร
พิสุทธิ์พิเศษสุกใส
อีกธรรมต้นทางครรไล นามขนานขานไข
ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง
คือทางดำเนินดุจคลอง ให้ล่วงลุปอง
ยังโลกอุดรโดยตรง
ข้าฯขอโอนอ่อนอุตมงค์ นบธรรมจำนง
ด้วยจิตและกายวาจา

(กราบ)

ค

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

(ผู้นำ) สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
(รับ) อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ
ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย
อัญชะลีกะระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

(ผู้นำ) สงฆ์ใดสาวกศาสดา (รับ) รับปฏิบัติมา
แต่องค์สมเด็จภควันต์
เห็นแจ้งจัตุสัจเสร็จบรร- ลุทางที่อัน
ระงับและดับทุกข์ภัย
โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร ปัญญาผ่องใส
สะอาดและปราศมัวหมอง
เหินห่างทางข้าศึกปอง บ่มิลำพอง
ด้วยกายและวาจาใจ
เป็นเนื้อนาบุญอันไพ- ศาลแด่โลกัย
และเกิดพิบูลย์พูนผล

สมญาเอารสทศพล มีคุณอนนต์
อเนกจะนับเหลือตรา
ข้าฯขอนบหมู่พระศรา- พกทรงคุณา
นุคุณประดุจจะรำพัน
ด้วยเดชบุญข้าอภิวันท์ พระไตรรัตน์อัน
อุดมดิเรกนิรัติศัย
จงช่วยขจัดโพยภัย อันตรายใดใด
จงดับและกลับเสื่อมสูญฯ

(กราบ)

ง

บทสวดชยสิทธิคาถา

(ผู้นำ) พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
(รับ) ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะ มารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะสิทธินิจจังฯ

(ผู้นำ) ปางเมื่อพระองค์ปะระมะพุท-(รับ) ธ วิสุท ธ ศาสดา
ตรัสรู้อนุตตะระสะมา- ธิ ณ โพธิบัลลังก์
ขุนมารสหัสสะพหุพา- หุวิชาวิชิตขลัง
ขี่คีริเมขละประทัง คชะเหี้ยมกระเหิมหาญ
แสร้งเสกสราวุธะประดิษฐ์ กละคิดจะรอนราญ
รุมพลพหลพยุหะปาน พระสมุททะนองมา
หวังเพื่อผจญวะระมุนิน- ทะสุชินนะราชา
พระปราบพหลพยุหะมา ระมะเลืองมลายสูญ
ด้วยเดชะองค์พระทศพล สุวิมลไพบูลย์
ทานาทิธรรมะวิธิกูล ชนะน้อมมโนตาม
ด้วยเดชะสัจจะวะจะนา และนมามิองค์สาม
ขอจงนิกรพละสยาม ชยะสิทธิทุกวาร
ถึงแม้จะมีอริวิเศษ พละเดชะเทียมมาร
ขอไทยผจญพิชิตะผลาญ อริแม้นมุนินทรฯ

จ

บทสรรเสริญคุณบิดามารดา

(ผู้นำ) อะนันตะคุณะสัมปันนา

(รับ) ชะเนติชะนะกา อุโภ มัยหัง มาตาปิตูนัง วะ,
ปาเท วันทามิ สาทะรังฯ

(ผู้นำ) ข้าขอนบชนกคุณ (รับ) ชนนีเป็นเค้ามูล
ผู้กอบนุกูลพูนผล ผดุงจวบเจริญวัย
ฟูมฟักทะนุถนอม บ่บำราศนิราไกล
แสนยากเท่าไรไร บ่คิดยากลำบากกาย
ตรากทนระคนทุกข์ ถนอมเลี้ยงฤๅรู้วาย
ปกป้องซึ่งอันตราย จนได้รอดเป็นกายา
เปรียบหนักชนกคุณ ชนนีคือภูผา
ใหญ่พื้นพสุธา ก็บ่เทียบบ่เทียมทัน
เหลือที่จะทดแทน จะสนองคุณานันต์
แท้ปูชไนยอัน อุดมเลิศประเสริฐคุณฯ

(กราบ)

ฉ

บทสรรเสริญคุณครูอาจารย์

(ผู้นำ) ปาเจราจริยา โหนติ

(รับ) คุณุตตะรานุสาสะกา ปัญญาวุฑฒิกะเร เต เต,
ทินโนวาเท นะมามิหังฯ

(ผู้นำ) อนึ่งข้าคำนับน้อม (รับ) ต่อพระครูผู้การุณ
โอบเอื้อและเจือจุน อนุศาสน์ทุกสิ่งสรรพ์
ยังบ่ทราบก็ได้ทราบ ทั้งบุญบาปทุกสิ่งอัน
ชี้แจงและแบ่งปัน ขยายอรรถให้ชัดเจน
จิตมากด้วยเมตตา และกรุณาบ่เอียงเอน
เหมือนท่านมาแกล้งเกณฑ์ ให้ฉลาดและแหลมคม
ขจัดเขลาบรรเทาโลภ โมหะจิตมืดที่งุนงม
กังขา ณ อารมณ์ ก็สว่างกระจ่างใจ
คุณส่วนนี้ควรนับ ถือว่าเลิศ ณ แดนไตร
ควรนึกและตรึกใน จิตน้อมนิยมคุณฯ

(กราบ)

๑. ทำวัตรเช้า

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

สวากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมอันพระผู้มีภาคเจ้าพระองค์ใดตรัสไว้ดีแล้ว

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง,

อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พร้อมทั้งพระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้ อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานแล้ว ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้าอันเป็นชนรุ่นหลัง

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดรับเครื่องสักการะอันเป็นบรรณาการ ของคนยากทั้งหลายเหล่านี้

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

เพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

● **อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,**

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน (กราบ)

● **สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,**

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม (กราบ)

● **สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,**

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์ (กราบ)

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เสฯ)**

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธัสสะ,

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง (ว่า ๓ ครั้ง)

✓ ๒. พุทธาภิถุติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธาภิถุติง กะโรมะ เสฯ)**

โย โส ตะถาคะโต,	พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,
อะระหัง,	เป็นผู้ไกลจากกิเลส,
สัมมาสัมพุทโธ,	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
วิชชาจะระณะสัมปันโน,	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ,
สุคะโต,	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
โลกะวิทู,	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ,	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
สัตถา เทวะมะนุสสานัง,	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
พุทโธ,	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
ภะคะวา,	เป็นผู้มีความจำเริญจำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์,

โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรัหมะกัง, สัสสะมะณะพราหมะณิง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ,

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด ได้ทรงทำความดับทุกข์ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว ทรงสอนโลกนี้ พร้อมทั้งเทวดา มาร พรหม และหมู่สัตว์ พร้อมทั้งสมณพราหมณ์ พร้อมทั้งเทวดา และมนุษย์ให้รู้ตาม,

โย ธัมมัง เทเสสิ, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด ทรงแสดงธรรมแล้ว,

อาทิกัลยาณัง, ไพเราะในเบื้องต้น,

มัชเฌกัลยาณัง, ไพเราะในท่ามกลาง,

ปะริโยสานะกัลยาณัง, ไพเราะในที่สุด,

สาตถัง สะพยัญชะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทธัง พรัหมะจะริยัง ปะกาเสสิ

ทรงประกาศพรหมจรรย์ คือแบบแห่งการปฏิบัติ อันประเสริฐบริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง, พร้อมทั้งอรรถ, พร้อมทั้งพยัญชนะ,

ตะมะหัง ภะคะวันตัง อะภิปูชะยามิ,

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,

ตะมะหัง ภะคะวันตัง สิระสา นะมามิ

ข้าพเจ้านอบน้อม พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบระลึกถึงพระพุทธคุณ)

✓ ๓. ธัมมาภิถุติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ธัมมาภิถุติง กะโรมะ เสฯ)**

โย โส สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรมนั้นใด เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก,

เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษา และปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก,

เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก,

เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก

เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน

ตะมะหัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระธรรมนั้น

ตะมะหัง ธัมมัง สิระสา นะมามิฯ

ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้นด้วยเศียรเกล้า

(กราบระลึกถึงพระธรรมคุณ)

๔. สังฆาภิถุติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง สังฆาภิถุติง กะโรมะ เสฯ)**

โย โส สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น หมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติ

เพื่อรู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง

ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเณยโย เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลีกะระณีโย เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ

เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมู่นั้น

ตะมะหัง สังฆัง สิระสา นะมามิฯ

ข้าพเจ้านอบน้อม พระสงฆ์หมู่นั้น ด้วยเศียรเกล้า

(กราบระลึกถึงพระสังฆคุณ)

๕. ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถา

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ระตะนัตตะยัปปะณามะคาถาโย เจวะ สังเวคะ ปะริกิตตะนะปาฐัญจะ ภะณามะ เสฯ)**

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหัณณะโว

พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาดุจห้วงมหรรณพ

โยจจันตะสุทธัพพะระญาณะโลจะโน

พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด

โลกัสสะ ปาปูปะกิเลสะฆาตะโก

เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และ อุปกิเลสของโลก

วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

ธัมโม ปะทีโป วิยะ ตัสสะ สัตถุโน

พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงประทีป

โย มัคคะปากามะตะเภทะภินนะโก

จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน ส่วนใด

โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน

ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ และส่วนใดที่ชี้แนวแห่งโลกุตตระนั้น

วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

สังโฆ สุเขตตาภยะติเขตตะสัญญิโต

พระสงฆ์ เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่ กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพธะโก

เป็นผู้เห็นพระนิพพาน ตรัสรู้ตามพระสุคต หมู่ใด

โลลัปปะหีโน อะริโย สุเมธะโส

เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล เป็นพระอริยเจ้ามีปัญญาดี

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ

อิจเจวะเมกันตะภิปูชะเนยยะกัง,

วัตถุตตะยัง วันทะยะตาภิสังขะตัง,

ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ สัพพุปัททะวา,

มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสิทธิยาฯ

บุญใดที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม คือ พระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว ได้กระทำแล้วเป็นอย่างยิ่งเช่นนี้ ขออุปัทวะทั้งหลาย จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยอำนาจความสำเร็จอันเกิดจากบุญนั้น

อิธะ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน

พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลกนี้

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ

เป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

ธัมโม จะ เทสิโต นิยยานิโก

และพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์

อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก

เป็นเครื่องสงบกิเลส เป็นไปเพื่อปรินิพพาน

สัมโพธะคามี สุคะตัปปะเวทิโต

เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ

มะยันตัง ธัมมัง สุตวา เอวัง ชานามะ

พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว จึงได้รู้อย่างนี้ว่า

ชาติปิ ทุกขา แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์

ชะราปิ ทุกขา แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์

มะระณัมปิ ทุกขัง แม้ความตายก็เป็นทุกข์

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา

แม้ความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย

ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์

อัปปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข

ความประสบกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ปิเยหิ วิปปะโยโค ทุกโข

ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์

ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง

มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์

สังขิตเตนะ ปัญจุปาทานักขันธา ทุกขา

ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์

เสยยะถีทัง

ได้แก่สิ่งเหล่านี้คือ

รูปูปาทานักขันโธ

ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือ รูป

เวทะนูปาทานักขันโธ

ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา

สัญญูปาทานักขันโธ

ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา

สังขารูปาทานักขันโธ

ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร

วิญญาณูปาทานักขันโธ

ขันธ์ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาณ

เยสัง ปะริญญายะ

เพื่อให้สาวก กำหนดรอบรู้อุปาทาน ขันธ์ เหล่านี้เอง

ธะระมาโน โส ภะคะวา

จึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่

เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ

ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย เช่นนี้เป็นส่วนมาก

เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ
อะนุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ

อนึ่ง คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น ย่อมเป็นไป
ในสาวกทั้งหลาย ส่วนมากมีส่วนคือ การจำแนกอย่างนี้ว่า

รูปัง อะนิจจัง	รูปไม่เที่ยง
เวทะนา อะนิจจา	เวทนาไม่เที่ยง
สัญญา อะนิจจา	สัญญาไม่เที่ยง
สังขารา อะนิจจา	สังขารไม่เที่ยง
วิญญาณัง อะนิจจัง	วิญญาณไม่เที่ยง

รูปัง อะนัตตา	รูปไม่ใช่ตัวตน
เวทะนา อะนัตตา	เวทนาไม่ใช่ตัวตน
สัญญา อะนัตตา	สัญญาไม่ใช่ตัวตน
สังขารา อะนัตตา	สังขารไม่ใช่ตัวตน
วิญญาณัง อะนัตตา	วิญญาณไม่ใช่ตัวตน
สัพเพ สังขารา อะนิจจา	สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง
สัพเพ ธัมมา อะนัตตาติ	ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้
เต มะยัง โอติณณามะหะ	พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกครอบงำแล้ว
ชาติยา	โดยความเกิด
ชะรามะระเณนะ	โดยความแก่และความตาย

โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ

โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจทั้งหลาย

ทุกโขติณณา

เป็นผู้ถูกความทุกข์หยั่งเอาแล้ว

ทุกขะปะเรตา

เป็นผู้มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว

อัปเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ

ทำไฉนการทำที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้

จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ

อะระหันตัง สัมมาสัมพุทธัง

เราทั้งหลาย อุทิศเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง แม้ปรินิพพานนานแล้ว

พระองค์นั้น

สัทธา อะคารัสมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา

เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือนไม่เกี่ยวข้องด้วยเรือนแล้ว

ตัสมิง ภะคะวะติ พรัหมะจะริยัง จะรามะ

ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ในพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

ภิกขูนัง สิกขาสาชีวะสะมาปันนา

ถึงพร้อมด้วยสิกขา และธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิตของภิกษุ

ทั้งหลาย

ตัง โน พรัหมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขัน

ธัสสะ อันตะกิริยายะ สังวัตตะตูติฯ

ขอให้พรหมจรรย์ของเราทั้งหลายนั้น จงเป็นไปเพื่อการทำ

ที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้เทอญ.

๖. บทพิจารณาปัจจัย ๔

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ตังขะณิกะปัจจะเวกขะณะ ปาฐัง ภะณามะ เสฯ)**

ปะฏิสังขา โยนิโส จีวะรัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว นุ่งห่มจีวร

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดความร้อน

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถังฯ

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันทำให้เกิดความละอาย

ปะฏิสังขา โยนิโส ปิณฑะปาตัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วฉันบิณฑบาต

เนวะ ทวายะ

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน

นะ มะทายะ

ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย

นะ มัณฑะนายะ

ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ

นะ วิภูสะนายะ

ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้ แห่งกายนี้

ยาปะนายะ

เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ

วิหิงสุปะระติยา

เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย

พรัหมะจะริยานุคคะหายะ

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่าคือความหิว

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น

ยาตรา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติฯ

อนึ่งความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุขด้วย จักมีแก่เราดังนี้

ปะฏิสังขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้วใช้เสนาสนะ

ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดความร้อน

ฑังสะมะกะสะวาตา ตะปะสิริง สะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดิน ฟ้า อากาศ และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา

ปะฏิสังขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขารัง ปะฏิเสวามิ

เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว บริโภคเภสัชบริขาร อันเกื้อกูลแก่คนไข้

ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ

เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่างๆ เป็นมูล

อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติฯ

เพียงเพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่งดังนี้แล.

๗. ธาตุปะฏิกูละปัจจะเวกขะณะวิธี

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ธาตุปะฏิกูละปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เสฯ)**

(รับ) **ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง**

สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น

กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ

ยะทิทัง จีวะรังฯ ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้คือ จีวร และคนผู้ใช้สอยจีวรนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญฯ ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ อะชิคุจฉะนียานิ

ก็จีวรทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปูติกายัง ปัตวา

ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น

กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ

ยะทิทัง ปิณฑะปาโตฯ ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้ คือ บิณฑบาต และคนผู้บริโภคบิณฑบาตนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญฯ ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชิคุจฉะนีโย

ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปูติกายัง ปัตวา

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น
กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ

ยะทิทัง เสนาสะนัง ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้ คือ เสนาสนะ และคนผู้ใช้เสนาสนะนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญฯ ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะนานิ อะชิคุจฉะนียานิ

ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปูติกายัง ปัตวา

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจฉะนียานิ ชายันติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง

สิ่งเหล่านี้นี่ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น

กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ

ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโรฯ

ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล

สิ่งเหล่านี้ คือ เภสัชบริขาร อันเกื้อกูลแก่คนไข้

และคนผู้บริโภคเภสัชบริขารนั้น

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติ

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตวะอันยั่งยืน

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล

สุญโญฯ ว่างเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน

สัพโพ ปะนายัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร

อะชิคุจฉะนีโย

ก็คิลานเภสัชบริขารทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม

อิมัง ปูติกายัง ปัตวา

ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเน่าอยู่เป็นนิจนี้แล้ว

อะติวิยะ ชิคุจฉะนีโย ชายะติฯ

ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน ดังนี้แล.

๘. สัพพะปัตติทานะคาถา

ปุญญัสสิทานิ กะตัสสะ ยานัญญานิ กะตานิ เม
เตสัญจะ ภาคิโน โหนตุ สัตตานันตาปปะมาณะกา

สัตว์ทั้งหลายไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ จงเป็นผู้มีส่วนแห่งบุญ ที่ข้าพเจ้ากระทำแล้ว ณ กาลบัดนี้ด้วย และเดชแห่งบุญอื่นที่ได้กระทำไว้ก่อนนั้นด้วย

เย ปิยา คุณะวันตา จะ มัยหัง มาตาปิตาทะโย
ทิฏฐา เม จาปยะทิฏฐา วา อัญเญ มัชฌัตตะเวริโน

ขอสัตว์ทั้งหลายเหล่าใด เป็นที่รักและมีบุญคุณ มีมารดาและบิดาทั้งหลายของข้าพเจ้า เป็นต้นก็ดี ที่ข้าพเจ้าเห็นแล้ว และไม่ได้เห็นก็ดี เหล่าอื่นที่เป็นผู้เป็นกลางๆ และเป็นผู้มีเวรก็ดี

สัตตา ติฏฐันติ โลกัสมิง เต ภุมมา จะตุโยนิกา
ปัญเจกะจะตุโวการา สังสะรันตา ภะวาภะเว

สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น ตั้งอยู่ในโลกนี้ เป็นไปในภูมิ ๓ เป็นไปในกำเนิด ๔ มีขันธ์ ๕ มีขันธ์ ๑ มีขันธ์ ๔ ที่ท่องเที่ยวอยู่ในภพน้อยและภพใหญ่

ญาตัง เย ปัตติทานัมเม　　อะนุโมทันตุ เต สะยัง
เย จิมัง นัปปะชานันติ　　เทวา เตสัง นิเวทะยุง

สัตว์ทั้งหลายเหล่าใด รู้ส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น จงอนุโมทนาเถิด ส่วนสัตว์ทั้งหลายเหล่าใด ยังไม่รู้ซึ่งความในส่วนบุญของข้าพเจ้านี้ ขอเทพยดาทั้งหลาย พึงแจ้งแก่สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นให้รู้แล้วอนุโมทนา

มะยา ทินนานะ ปุญญานัง　　อะนุโมทะนะเหตุนา
สัพเพ สัตตา สะทา โหนตุ　　อะเวรา สุขะชีวิโน
เขมัปปะทัญจะ ปัปโปนตุ　　เตสาสา สิชฌะตัง สุภา

เพราะเหตุแห่งการอนุโมทนา ซึ่งบุญทั้งหลาย อันข้าพเจ้าแผ่ให้แล้วนี้ ขอสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นผู้ไม่มีเวร จงเป็นผู้ดำรงชีพโดยความสุขทุกเมื่อ จงถึงซึ่งความเกษม คือพระนิพพาน ขอความปรารถนาที่ดีงาม ของสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น จงสำเร็จโดยฉับพลัน เทอญ.

๙. ทำวัตรเย็น

โย โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,

พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

สวากขาโต เยนะ ภะคะวะตา ธัมโม,

พระธรรมเป็นธรรมอันผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดตรัสไว้ดีแล้ว

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใดปฏิบัติดีแล้ว

ตัมมะยัง ภะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง,

อิเมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปูชะยามะ,

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พร้อมทั้งพระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้ อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ปรินิพพานแล้ว ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย

ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,

ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้าอันเป็นชนรุ่นหลัง

อิเม สักกาเร ทุคคะตะปัณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาตุ,

ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดรับเครื่องสักการะอันเป็นบรรณาการ ของคนยากทั้งหลายเหล่านี้

อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

เพื่อประโยชน์ และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

● **อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,**

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส เพลิงทุกข์สิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน (กราบ)

● **สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,**

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม (กราบ)

● **สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,**

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ

ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมแต่พระสงฆ์ (กราบ)

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธัสสะ ภะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง เจวะ พุทธานุสสะตินะยัญจะ กะโรมะ เสฯ)**

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น,

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธัสสะ,

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

(ว่า ๓ ครั้ง)

๑๐. พุทธานุสสติ พระพุทธคุณ

ตัง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโท อัพภุคคะโต

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น
ได้ฟุ้งไปแล้วอย่างนี้ว่า

อิติปิ โส ภะคะวา	เพราะเหตุอย่างนี้ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น
อะระหัง	เป็นผู้ไกลจากกิเลส
สัมมาสัมพุทโธ	เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
วิชชาจะระณะสัมปันโน	เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ
สุคะโต	เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี
โลกะวิทู	เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า
สัตถา เทวะมะนุสสานัง	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
พุทโธ	เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม
ภะคะวาติ	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้

๑๑. พุทธาภิคีติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธาภิคีติ กะโรมะ เสฯ)**

พุทธะวาระหันตะวะระตาทิคุณาภิยุตโต

พระพุทธเจ้าประกอบด้วยคุณ มีความประเสริฐ

แห่งอรหันตคุณ เป็นต้น

สุทธาภิญาณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต

มีพระองค์อันประกอบด้วยพระญาณ

และพระกรุณาอันบริสุทธิ์

โพเธสิ โย สุชะนะตัง กะมะลังวะ สูโร

พระองค์ใด ทรงกระทำชนที่ดีให้เบิกบาน

ดุจอาทิตย์ทำบัวให้บาน

วันทามะหัง ตะมะระณัง สิระสา ชิเนนทัง

ข้าพเจ้าไหว้พระชินสีห์ผู้ไม่มีกิเลส

พระองค์นั้น ด้วยเศียรเกล้า

พุทโธ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุด

ของสัตว์ทั้งหลาย

ปะฐะมานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น อันเป็นที่ตั้ง

แห่งความระลึกองค์ที่หนึ่ง ด้วยเศียรเกล้า

พุทธัสสาหัสมิ ทาโส วะ พุทโธ เม สามิกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าเป็นนายมีอิสระเหนือข้าพเจ้า

พุทโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พระพุทธเจ้าเป็นผู้กำจัดทุกข์ และทรงไว้

ซึ่งประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

พุทธัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระพุทธเจ้า

วันทันโตหัง จะริสสามิ พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่จักประพฤติตาม ซึ่งความตรัสรู้ดี

ของพระพุทธเจ้า

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง พุทโธ เม สะระณัง วะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าเป็นสรณะ

อันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา

ของพระศาสดา

พุทธัง เม วันทะมาเนนะ ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระพุทธเจ้า ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสาฯ

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

พุทเธ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าติเตียนอันใดที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระพุทธเจ้า

พุทโธ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระพุทธเจ้า ทรงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทเธฯ

เพื่อการสำรวมระวังในพระพุทธเจ้าในกาลต่อไป

✓✓ ๑๒. ธัมมานุสสติ พระธรรมคุณ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ธัมมานุสสะตินะยัง กะโรมะ เสฯ)**

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก

เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษา และปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก

เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เอหิปัสสิโก

เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก

เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติฯ

เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน ดังนี้.

๑๓. ธัมมาภิคีติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ธัมมาภิคีติ กะโรมะ เสฯ)**

สวากขาตะตาทิคุณะโยคะวะเสนะ เสยโย

พระธรรมเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เพราะประกอบด้วยคุณคือ
ความที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้วเป็นต้น

โย มัคคะปากะปะริยัตติวิโมกขะเภโท

เป็นธรรมอันจำแนกเป็นมรรคผล ปริยัติ และนิพพาน

ธัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธารี

เป็นธรรมทรงไว้ซึ่งผู้ทรงธรรม จากการตกไปสู่โลกที่ชั่ว

วันทามะหัง ตะมะหะรัง วะระธัมมะเมตัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นเครื่องขจัดเสียซึ่งความมืด

ธัมโม โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

พระธรรมใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย

ทุติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก
องค์ที่สอง ด้วยเศียรเกล้า

ธัมมัสสาหัสมิ ทาโส วะ ธัมโม เม สามิกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระธรรม พระธรรมเป็นนาย
มีอิสระเหนือข้าพเจ้า

ธัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พระธรรมเป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์
แก่ข้าพเจ้า

ธัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง

ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระธรรม

วันทันโตหัง จะริสสามิ ธัมมัสเสวะ สุธัมมะตัง

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ จักประพฤติตาม ซึ่งความเป็นธรรมดี ของพระธรรม

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง ธัมโม เม สะระณัง วะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นสรณะ อันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา ของพระศาสดา

ธัมมัง เม วันทะมาเนนะ ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งพระธรรม ได้ขวนขวายบุญใด ในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสาฯ

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าเลย ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

ธัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าติเตียนอันใดที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระธรรม

ธัมโม ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระธรรม จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ ธัมเมฯ

เพื่อการสำรวมระวังในพระธรรมในกาลต่อไป

พ ๑๔. สังฆานุสสติ พระสังฆคุณ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง สังฆานุสสะตินะยัง กะโรมะเสฯ)**

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมู่ใดปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

หมู่ใดปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

หมู่ใดปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง

ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย

เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเณยโย

เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลีกะระณีโย

เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

๑๕. สังฆาภิคีติ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง สังฆาภิคีติง กะโรมะ เสฯ)**

สัทธัมมะโช สุปะฏิปัตติคุณาภิยุตโต

พระสงฆ์ที่เกิดโดยพระสัทธรรม ประกอบด้วยคุณ
มีความปฏิบัติดีเป็นต้น

โยฏฐัพพิโธ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ

เป็นหมู่แห่งพระอริยบุคคลอันประเสริฐ ๘ จำพวก

สีลาทิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต

มีกายและจิตอันอาศัยธรรม มีศีลทั้งปวงเป็นต้น

วันทามะหัง ตะมะริยานะ คะณัง สุสุทธัง

ข้าพเจ้าไหว้หมู่แห่งพระอริยเจ้าเหล่านั้น อันบริสุทธิ์ด้วยดี

สังโฆ โย สัพพะปาณีนัง สะระณัง เขมะมุตตะมัง

พระสงฆ์หมู่ใด เป็นสรณะอันเกษมสูงสุดของสัตว์ทั้งหลาย

ตะติยานุสสะติฏฐานัง วันทามิ ตัง สิเรนะหัง

ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมู่นั้น อันเป็นที่ตั้งแห่งความระลึก
องค์ที่สาม ด้วยเศียรเกล้า

สังฆัสสาหัสมิ ทาโส วะ สังโฆ เม สามิกิสสะโร

ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระสงฆ์ พระสงฆ์เป็นนาย
มีอิสระเหนือข้าพเจ้า

สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ วิธาตา จะ หิตัสสะ เม

พระสงฆ์เป็นเครื่องกำจัดทุกข์ และทรงไว้ซึ่งประโยชน์
แก่ข้าพเจ้า

สังฆัสสาหัง นิยยาเทมิ สะรีรัญชีวิตัญจิทัง

ข้าพเจ้ามอบกายถวายชีวิตนี้ แด่พระสงฆ์

วันทันโตหัง จะริสสามิ สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ จักประพฤติตาม ซึ่งความปฏิบัติดี

ของพระสงฆ์

นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง สังโฆ เม สะระณัง วะรัง

สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นสรณะ

อันประเสริฐของข้าพเจ้า

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ วัฑเฒยยัง สัตถุ สาสะเน

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ข้าพเจ้าพึงเจริญในพระศาสนา

ของพระศาสดา

สังฆัง เม วันทะมาเนนะ ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ

ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ ซึ่งพระสงฆ์ได้ขวนขวายบุญใดในบัดนี้

สัพเพปิ อันตะรายา เม มาเหสุง ตัสสะ เตชะสาฯ

อันตรายทั้งปวงอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าเลย

ด้วยเดชแห่งบุญนั้น

(กราบแล้วหมอบลงว่า)

กาเยนะ วาจายะ วะ เจตะสา วา

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี

สังเฆ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง

กรรมน่าติเตียนอันใดที่ข้าพเจ้ากระทำแล้วในพระสงฆ์

สังโฆ ปะฏิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง

ขอพระสงฆ์ จงงดซึ่งโทษล่วงเกินอันนั้น

กาลันตะเร สังวะริตุง วะ สังเฆฯ

เพื่อการสำรวมระวังในพระสงฆ์ในกาลต่อไป

๑๖. อะตีตะปัจจะเวกขะณะวิธี

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง อะตีตะปัจจะเวกขะณะปาฐัง ภะณามะ เสฯ)**

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา ยัง จีวะรัง ปะริภุตตัง

จีวรใดอันเรานุ่งห่มแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ

จีวรนั้นอันเรานุ่งห่มแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดความร้อน

ฑังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะฏิจฉาทะนัตถังฯ

และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันทำให้เกิดความละอาย

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต

บิณฑบาตใดอันเราฉันแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

โส เนวะ ทวายะ

บิณฑบาตนั้นอันเราฉันแล้ว ไม่ใช่เป็นไป เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน

นะ มะทายะ

ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย

นะ มัณฑะนายะ

ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ

นะ วิภูสะนายะ

ไม่ใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา

แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้ แห่งกายนี้

ยาปะนายะ

เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ

วิหิงสุปะระติยา

เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย

พรัหมะจะริยานุคคะหายะ

เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤติพรหมจรรย์

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกขเวทนาเก่า

คือ ความหิว

นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ

และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น

ยาตรา จะ เม ภะวิสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติฯ

ความเป็นไปได้โดยสะดวกแห่งอัตภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุขด้วย จักมีแก่เราดังนี้

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง

เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

ตัง ยาวะเทวะ สีตัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เสนาสนะนั้นเราใช้สอยแล้ว เพียงเพื่อบำบัดความหนาว

อุณหัสสะ ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดความร้อน

ฑังสะมะกะสะวาตา ตะปะสิริง สะปะสัมผัสสานัง ปะฏิฆาตายะ

เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก เหลือบ ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย

ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะฏิสัลลานารามัตถัง

เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจากดิน ฟ้า อากาศ และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร ปะริภุตโตฯ

คิลานะเภสัชบริขารใดอันเราบริโภคแล้ว
ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิฆาตายะ

คิลานะเภสัชบริขารนั้นเราบริโภคแล้ว เพียงเพื่อ
บำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่างๆ เป็นมูล

อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติฯ

เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่งดังนี้แล

✓ ๑๗. นมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง สะระภัญญะ พุทธะมังคะละคาถาโย ภะณามะ เสฯ)**

สัมพุทโธ ทิปะทัง เสฏฐโฐ, นิสินโน เจวะ มัชฌิเม,
โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ, อาคะเณยเย จะ กัสสะโป,
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ, หะระติเย อุปาลี จะ,
ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท, พายัพเพ จะ คะวัมปะติ,

โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร, อิสาเณปิ จะ ราหุโล,
อิเม โข มังคะลา พุทธา, สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา,
วันทิตา เต จะ อัมเหหิ, สักกาเรหิ จะ ปูชิตา,
เอเตสัง อานุภาเวนะ, สัพพะโสตถี ภะวันตุ โนฯ

อิจเจวะมัจจัน ตะนะมัสสะเนยยัง,
นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง,
ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง,
ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโยฯ

๑๘. คาถาบูชาพระพุทธสิหิงค์

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธะปะสังสา คาถาโย พุทธะสิหิงโค นามะ ภะณามะ เสฯ)**

อิติ ปะวะระสิหิงโค อุตตะมะยะโสปิ เตโช
ยัตถะ กัตถะ จิตโตโส สักกาโร อุปาโท
สะกาละพุทธะสาสะนัง โชตะยันโตวะ ทีโป
สุระนะเรหิ มะหิโต ธะระมาโนวะ พุทโธติ

(คำแปล)

พุทธะสิหิงคา อุบัติมา ณ แดนใด
ประเสริฐ ธ เกริกไกร ดุจกายพระศาสดา
เป็นที่เคารพน้อม มนุษย์พร้อมทั้งเทวา
เปรียบเช่นชวาลา ศาสนาที่ยืนยง
เหมือนหนึ่งพระสัมพุทธ สุวิสุทธิ์พระชนม์คง
แดนใดพระดำรง พระศาสน์คงก็จำรูญ
ด้วยเดชสิทธิศักดิ์ ธ พิทักษ์อนุกูล
พระศาสน์บ่มีสูญ พระเพิ่มพูนมหิทธา
ข้าขอเคารพน้อม วจีค้อมขึ้นบูชา
พิทักษ์ ธ รักษา พระศาสน์มาตลอดกาล
ปวงข้าจะประกาศ พุทธศาสน์ให้ไพศาล
ขอพระอภิบาล ชินมารนิรันดร์เทอญ.

✓ ๑๙. คาถามงคลจักรวาฬแปดทิศ

● อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิ จงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตาราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ **พุทธะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิ จงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตาราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ **ธัมมะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิ จงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตาราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ **ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิ จงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่วอนัตตาราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ **สังฆะชาละปะริกเขตเต** รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๒๐. คาถาโพธิบาท

● **บูระพารัสมิง** พระพุทธะคุณัง **บูระพารัสมิง** พระธัมเมตัง **บูระพารัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **อาคะเนยรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **อาคะเนยรัสมิง** พระธัมเมตัง **อาคะเนยรัสมิง** พระสังฆานังทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **ทักษิณรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **ทักษิณรัสมิง** พระธัมเมตัง **ทักษิณรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **หรดีรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **หรดีรัสมิง** พระธัมเมตัง **หรดีรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **ปัศจิมรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **ปัศจิมรัสมิง** พระธัมเมตัง **ปัศจิมรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **พายัพรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **พายัพรัสมิง** พระธัมเมตัง **พายัพรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **อุดรรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **อุดรรัสมิง** พระธัมเมตัง **อุดรรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **อิสานรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **อิสานรัสมิง** พระธัมเมตัง **อิสานรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **ปัฐวีรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **ปัฐวีรัสมิง** พระธัมเมตัง **ปัฐวีรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียด

จัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **อาโปรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **อาโปรัสมิง** พระธัมเมตัง **อาโปรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **วาโยรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **วาโยรัสมิง** พระธัมเมตัง **วาโยรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

● **เตโชรัสมิง** พระพุทธะคุณัง **เตโชรัสมิง** พระธัมเมตัง **เตโชรัสมิง** พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุฯ

๒๑. โอวาทปาติโมกขะคาถา

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง	การไม่ทำบาปทั้งปวง
กุสะลัสสูปะสัมปะทา	การทำกุศลให้ถึงพร้อม
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง	การชำระจิตของตน ให้ผ่องใส
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง	ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา	ขันติคือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลส อย่างยิ่ง
นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา	ผู้รู้ทั้งหลายกล่าว พระนิพพานว่า เป็นธรรมอันยิ่ง
นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี	ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิตเลย
สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต	ผู้ทำสัตว์อื่นให้ ลำบากอยู่ ไม่ชื่อ ว่าเป็นสมณะเลย
อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต	การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย
ปาติโมกเข จะ สังวะโร	การสำรวมในปาติโมกข์

มัตตัญญุตา จะ ภัตตัสมิง	ความเป็นผู้รู้ประมาณ ในการบริโภค
ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง	การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด
อะธิจิตเต จะ อาโยโค	ความหมั่นประกอบ ในการทำจิตให้ยิ่ง
เอตัง พุทธานะ สาสะนังฯ	ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของ พระพุทธเจ้าทั้งหลาย

๒๒. ภาราสุตตะคาถา

ภารา หะเว ปัญจักขันธา	ขันธ์ทั้งห้า เป็นของหนักเน้อ
ภาระหาโร จะ ปุคคะโล	บุคคลนั่นแหละ เป็นผู้แบกของหนักพาไป
ภาราทานัง ทุกขัง โลเก	การแบกถือของหนักเป็นความทุกข์ในโลกเน้อ
ภาระนิกเขปะนัง สุขัง	การสลัดของหนักทิ้งลงเสียเป็นความสุขจริงหนอ
นิกขิปิตวา คะรุง ภารัง	พระอริยเจ้าสลัดทิ้งของหนักลงเสียแล้ว
อัญญัง ภารัง อะนาทิยะ	ทั้งไม่หยิบฉวยเอาของหนักอันอื่นขึ้นมาอีก
สะมูลัง ตัณหัง อัพพุยหะ	ก็เป็นผู้ถอนตัณหาขึ้นได้กระทั่งราก
นิจฉาโต ปะรินิพพุโตติ	เป็นผู้หมดสิ่งปรารถนาดับสนิทไม่มีส่วนเหลือ

๒๓. ปัจฉิมพุทโธวาทปาฐะ

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า

วะยะธัมมา สังขารา

สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา

อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถะ

ท่านทั้งหลาย จงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจา

นี้เป็นพระวาจาครั้งสุดท้าย ของเราตถาคต

๒๔. ปฐมพุทธะภาษิตคาถา

อะเนกะชาติสังสารัง สันธาวิสสัง อะนิพพิสัง

เมื่อเรายังไม่พบญาณ แลได้แล่นท่องเที่ยวไปในสงสาร
เป็นอเนกชาติ

คะหะการัง คะเวสันโต ทุกขา ชาติ ปุนัปปุนัง

แสวงหาอยู่ซึ่งนายช่างปลูกเรือน คือตัณหาผู้สร้างภพ
การเกิดทุกคราวเป็นทุกข์ร่ำไป

คะหะการะกะ ทิฏโฐสิ ปุนะ เคหัง นะ กาหะสิ

นี่แน่ะ นายช่างปลูกเรือน เรารู้จักเจ้าเสียแล้ว
เจ้าจักทำเรือนให้เรา ไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

สัพพา เต ผาสุกา ภัคคา คะหะกูฏัง วิสังขะตัง

โครงเรือนทั้งหมดของเจ้า เราหักเสียแล้ว
ยอดเรือนเราก็รื้อทิ้งเสียแล้วด้วย

วิสังขาระคะตัง จิตตัง ตัณหานัง ขะยะมัชฌะคาติฯ

จิตของเราถึงแล้ว ซึ่งสภาพที่อะไรปรุงแต่งไม่ได้อีกต่อไป
มันได้ถึงแล้วซึ่งความสิ้นไป แห่งตัณหาคือพระนิพพาน

๒๕. กรวดน้ำอิมินา

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง อุททิสะนาธิฏฐานะคาถาโย ภะณามะ เสฯ)**

อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้อุทิศให้
อุปัชฌายา คุณุตตะรา	อุปัชฌาย์ ผู้เลิศคุณ
อาจะริยูปะการา จะ	แลอาจารย์ ผู้เกื้อหนุน
มาตาปิตา จะ ญาตะกา	ทั้งพ่อแม่ แลปวงญาติ
สุริโย จันทิมา ราชา	สูรย์จันทร์ แลราชา
คุณะวันตา นะราปิ จะ	ผู้ทรงคุณ หรือสูงชาติ
พรัหมะมารา จะ อินทา จะ	พรหมมาร และอินทราช
โลกะปาลา จะ เทวะตา	ทั้งทวยเทพ และโลกบาล
ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ	ยมราช มนุษย์มิตร
มัชฌัตตา เวริกาปิ จะ	ผู้เป็นกลาง ผู้จองผลาญ
สัพเพ สัตตา สุขี โหนตุ	ขอให้เป็นสุขศานต์
	ทุกทั่วหน้า อย่าทุกข์ทน
ปุญญานิ ปะกะตานิ เม	บุญผองที่ข้าพเจ้าทำ
	จงช่วยอำนวยศุภผล
สุขัง จะ ติวิธัง เทนตุ	ให้สุขสามอย่างล้น
ขิปปัง ปาเปถะ โว มะตัง	ให้บรรลุถึง นิพพานพลัน
อิมินา ปุญญะกัมเมนะ	ด้วยบุญนี้ที่เราทำ
อิมินา อุททิเสนะ จะ	แลอุทิศให้ปวงสัตว์
ขิปปาหัง สุละเภ เจวะ	เราพลันได้ ซึ่งการตัด

ตัณหุปาทานะเฉทะนัง	ตัวตัณหา อุปาทาน
เย สันตาเน หินา ธัมมา	สิ่งชั่วในดวงใจ
ยาวะ นิพพานะโต มะมัง	กว่าเราจะถึงนิพพาน
นัสสันตุ สัพพะทา เยวะ	มลายสิ้นจากสันดาน
ยัตถะ ชาโต ภะเว ภะเว	ทุกๆ ภพที่เราเกิด
อุชุจิตตัง สะติปัญญา	มีจิตตรง และสติ
	ทั้งปัญญาอันประเสริฐ
สัลเลโข วิริยัมหินา	พร้อมทั้งความเพียรเลิศ
	เป็นเครื่องขูดกิเลสหาย
มารา ละภันตุ โนกาสัง	โอกาสอย่าพึงมี
	แก่หมู่มารสิ้นทั้งหลาย
กาตุญจะ วิริเยสุ เม	เป็นช่องประทุษร้าย
	ทำลายล้างความเพียรจม
พุทธาทิปะวะโร นาโถ	พระพุทธเจ้า ผู้บวรนาถ
ธัมโม นาโถ วะรุตตะโม	พระธรรมเป็นที่พึ่งอันอุดม
นาโถ ปัจเจกะพุทโธ จะ	พระปัจเจกะพุทธสมทบ
สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง	พระสงฆ์ที่พึ่งผยอง
เตโสตตะมานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพนั้น
มาโรกาสัง ละภันตุ มา	ขอหมู่มาร อย่าได้ช่อง
ทะสะ ปุญญานุภาเวนะ	ด้วยเดชบุญทั้งสิบป้อง
มาโรกาสัง ละภันตุ มาฯ	อย่าเปิดโอกาสแก่มารเทอญ.

๒๖. วิธีเจริญกายคตานุสติกัมมัฏฐาน

อะยัง โข เม กาโย	โอ้กายของเรานี้หนอ
อุทธัง ปาทะตะลา	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา
อะโธ เกสะมัตถะกา	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป
ตะจะปะริยันโต	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ
ปูโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโน	เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่างๆ
อัตถิ อิมัสมิง กาเย	มีอยู่ในกายนี้ คือ
เกสา	ผมทั้งหลาย
โลมา	ขนทั้งหลาย
นะขา	เล็บทั้งหลาย
ทันตา	ฟันทั้งหลาย
ตะโจ	หนัง
มังสัง	เนื้อ
นะหารู	เอ็นทั้งหลาย
อัฏฐิ	กระดูกทั้งหลาย
อัฏฐิมิญชัง	เยื่อในกระดูก
วักกัง	ม้าม
หะทะยัง	หัวใจ
ยะกะนัง	ตับ
กิโลมะกัง	พังผืด

ปิหะกัง	ไต
ปัปผาสัง	ปอด
อันตัง	ไส้ใหญ่
อันตะคุณัง	สายรัดไส้
อุทะริยัง	อาหารใหม่
กะรีสัง	อาหารเก่า
ปิตตัง	น้ำดี
เสมหัง	น้ำเสลด
ปุพโพ	น้ำเหลือง
โลหิตัง	น้ำเลือด
เสโท	น้ำเหงื่อ
เมโท	น้ำมันข้น
อัสสุ	น้ำตา
วะสา	น้ำมันเหลว
เขโฬ	น้ำลาย
สิงฆาณิกา	น้ำมูก
ละสิกา	น้ำไขข้อ
มุตตัง	น้ำมูตร
มัตถะเก มัตถะลุงคัง	เยื่อในสมอง
เอวะมะยัง เม กาโย	กายของเรานี้หนอ
อุทธัง ปาทะตะลา	เบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมา
อะโธ เกสะมัตถะกา	เบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป
ตะจะปะริยันโต	มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ

ปูโร นานัปปะการัสสะ อะสุจิโนฯ เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่างๆ อย่างนี้แล

✓ ๒๗. อะภิณหะปัจจะเวกขะณะปาฐะ

ชะราธัมโมมหิ เรามีความแก่เป็นธรรมดา
ชะรัง อะนะตีโต ล่วงความแก่ไปไม่ได้
พะยาธิธัมโมมหิ เรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา
พะยาธิง อะนะตีโต ล่วงความเจ็บไข้ไปไม่ได้
มะระณะธัมโมมหิ เรามีความตายเป็นธรรมดา
มะระณัง อะนะตีโต ล่วงความตายไปไม่ได้
สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโว

เราละเว้นเป็นอาการต่างๆ คือ พลัดพรากจากของรัก ของเจริญใจ ทั้งหลายทั้งปวง

กัมมัสสะโกมหิ เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน
กัมมะทายาโท เป็นผู้รับผลของกรรม
กัมมะโยนิ เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด
กัมมะพันธุ เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
กัมมะปะฏิสะระโณ เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยัง กัมมัง กะริสสามิ จักทำกรรมอันใดไว้
กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ดีหรือชั่ว
ตัสสะ ทายาโท ภะวิสสามิ

จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

เอวัง อัมเหหิ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

เราทั้งหลาย พึงพิจารณาเนืองๆ อย่างนี้แล

๒๘. บทพิจารณาสังขาร

สัพเพ สังขารา อะนิจจา

สังขารคือ ร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรมทั้งหมด ทั้งสิ้น มันไม่เที่ยง เกิดขึ้นแล้วดับไป มีแล้วหายไป

สัพเพ สังขารา ทุกขา

สังขารคือ ร่างกายจิตใจ แลรูปธรรม นามธรรมทั้งหมด ทั้งสิ้น มันเป็นทุกข์ทนยาก เพราะเกิดขึ้นแล้วแก่ เจ็บตายไป

สัพเพ ธัมมา อะนัตตา

สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ทั้งที่เป็นสังขาร แลมิใช่สังขารทั้งหมด ทั้งสิ้น ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ควรถือว่าเรา ว่าของเรา ว่าตัวว่าตนของเรา

อะธุวัง ชีวิตัง ชีวิตของเราเป็นของไม่ยั่งยืน

ธุวัง มะระณัง ความตายเป็นของยั่งยืน

อะวัสสัง มะยา มะริตัพพัง อันเราจะพึงตายเป็นแน่แท้

มะระณะปะริโยสานัง เม ชีวิตัง ชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุดรอบ

ชีวิตัง เม อะนิยะตัง ชีวิตของเราเป็นของไม่เที่ยง

มะระณัง เม นิยะตัง ความตายของเราเป็นของเที่ยง

วะตะ ควรที่จะสังเวช

อะยัง กาโย	ร่างกายนี้หนอ
อะจิรัง	มิได้ตั้งอยู่นาน
อะเปตะวิญญาโน	ครั้นปราศจากวิญญาณ
ฉุฑโฑ	อันเขาทิ้งเสียแล้ว
อะธิเสสสะติ	จักนอนทับ
ปะฐะวิง	ซึ่งแผ่นดิน
กะลิงคะรัง อิวะ	ประดุจดังว่าท่อนไม้และท่อนฟืน
นิรัตถังฯ	หาประโยชน์มิได้ ดังนี้แล

๒๙. นะโมการะอัฏฐะกะ

นะโม อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ มะเหสิโน

ขอนอบน้อม แด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมา สัมพุทธเจ้า
ผู้แสวงหาซึ่งประโยชน์อันใหญ่

นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ สวากขาตัสเสวะ เตนิธะ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อม แด่พระธรรมอันสูงสุด
ในพระศาสนานี้ ที่พระองค์ทรงตรัสไว้ดีแล้ว

นะโม มะหาสังฆัสสาปิ วิสุทธะสีละทิฏฐิโน

ข้าพเจ้าขอนอบน้อม แด่พระสงฆ์หมู่ใหญ่
ผู้มีศีลและทิฏฐิอันหมดจด

นะโม โอมาตยารัทธัสสะ ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง

การนอบน้อมแด่พระรัตนตรัย
ที่ขึ้นต้อนด้วยคำว่า โอม คือ อะ, อุ, มะ เป็นการดี

นะโม โอมะกาตีตัสสะ ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อม ในพระรัตนตรัยทั้ง ๓ นั้น
อันล่วงพ้นจากโทษต่ำช้าทั้งปวง

นะโมการัปปะภาเวนะ วิคัจฉันตุ อุปัททะวา

ด้วยอำนาจแห่งการกระทำความนอบน้อมนี้

ขออุปัทวะทั้งหลายจงปราศจากไป

นะโมการานุภาเวนะ สุวัตถิ โหนตุ สัพพะทา

ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อมนี้

ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

นะโมการัสสะ เตเชนะ วิธิมหิ โหมิ เตชะวาฯ

ด้วยเดชแห่งการกระทำความนอบน้อม

ขอเราจงเป็นผู้มีเดชในมงคลพิธีนี้เทอญ.

๓๐. บทขัดตำนาน

เย สันตา สันตะจิตตา ติสะระณะสะระณา
เอตถะ โลกันตะเร วา ภุมมาภุมมา จะ เทวา

เทพเจ้าเหล่าใด เป็นภุมมเทวดาก็ดี และมิใช่ภุมมเทวดาก็ดี ผู้มีจิตอันระงับ มีพระไตรรัตน์เป็นที่พึ่ง ที่ระลึก ซึ่งอยู่ในโลกนี้ หรือในโลกอื่น

คุณะคะณะคะหะณัพยาวะฏา สัพพะกาลัง

ผู้ขวนขวายในการถือเอา ซึ่งคุณธรรมตลอดกาลนาน

เอเต อายันตุ เทวา วะระกะนะกะมะเย
เมรุราเช วะสันโต สันโต สันโต สะเหตุง

ขอเทพเจ้าเหล่านั้นจงมา อนึ่ง ขอเทพเจ้าผู้สถิตย์อยู่ ณ ภูเขาเมรุราช ที่แล้วด้วยทองอันประเสริฐจงมาด้วย ขอเทพเจ้าและเหล่าสัตบุรุษ จงมาสู่สถานที่สมาคมนี้ เทอญ

มุนิวะระวะจะนัง โสตุมัคคัง สะมัคคัง

เพื่อฟังคำของพระมุนี พร้อมทั้งเหตุ

สัพเพสุ จักกะวาเฬสุ ยักขาเทวา จะ พรัหมุโน

เหล่ายักษ์ เทพเจ้า พรหม ในจักรวาล ทั้งหมดจงมาด้วย

ยัง อัมเหหิ กะตัง ปุญญัง สัพพะสัมปัตติสาธะกัง

บุญอันใดให้สำเร็จสมบัติทั้งปวง อันเรากระทำแล้วด้วยดี

สัพเพ ตัง อะนุโมทิตวา สะมัคคา สาสะเน ระตา

ขอเหล่าเทพเจ้าทั้งหลาย จงอนุโมทนาซึ่งบุญอันนั้น แล้วพร้อมเพรียงกันยินดีในพระศาสนา

ปะมาทะระหิตา โหนตุ อารักขาสุ วิเสสะโต
สาสะนัสสะ จะ โลกัสสะ วุฑฒี ภะวะตุ สัพพะทา

เป็นผู้ปราศจากความประมาท ในการรักษาพระศาสนาและโลกโดยดีด้วย ขอความเจริญ จงมีทุกเมื่อ

สาสะนัมปิ จะ โลกัญจะ เทวา รักขันตุ สัพพะทา

ขอเทพเจ้าทั้งหลาย จงรักษาซึ่งพระศาสนา และโลก ในกาลทุกเมื่อเถิด

สัทธิง โหนตุ สุขี สัพเพ ปะริวาเรหิ อัตตะโน

ขอสรรพสัตว์ พร้อมด้วยเหล่าบริวารของตน จงเป็นผู้มีความสุขสำราญ

อะนีฆา สุมานา โหนตุ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิฯ

จงเป็นผู้ไม่มีทุกข์ สบายใจ พร้อมด้วยญาติทั้งหลาย ทั้งปวงด้วยเทอญ.

๓๑. มงคลสูตร

เอวัมเม สุตัง	อันข้าพเจ้า คือ พระอานนท์เถระ ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ว่า
เอกัง สะมะยัง ภะคะวา	สมัยหนึ่งสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า
สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน	เสด็จประทับอยู่ที่เชตวันวิหารอาราม
อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเม	ของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ใกล้เมืองสาวัตถี
อะถะ โข อัญญะตะรา เทวะตา	ครั้งนั้นแลเทพยดาองค์ใดองค์หนึ่ง
อะภิกกันตายะ รัตติยา	ครั้นเมื่อราตรีปฐมยามล่วงไปแล้ว
อะภิกกันตะวัณณา	มีรัศมีอันงามยิ่งนัก
เกวะละกัปปัง เชตะวะนัง โอภาเสตวา	ยังเชตวันทั้งสิ้นให้สว่าง
เยนะ ภะคะวา เตนุปะสังกะมิ	พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จประทับอยู่ โดยที่ใดก็เข้าไปเฝ้า ณ ที่นั้น

อุปสังกะมิตวา ภะคะวันตัง	ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวาย
อะภิวาเทตวา	อภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้ว
เอกะมันตัง อัฏฐาสิ	ได้ยืนอยู่ในท่ามกลาง ส่วนข้างหนึ่ง
เอกะมันตัง ฐิตาโข สา เทวะตา	ครั้นเทพยดานั้น ยืนอยู่ใน ที่ควร ส่วนข้างหนึ่งแล้วแล
ภะคะวันตัง คาถายะ อัชฌะภาสิ	ได้ทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า
พหู เทวา มะนุสสา จะ	หมู่เทวดาและมนุษย์เป็นอัน มาก
มังคะลานิ อะจินตะยุง	ผู้หวังความสวัสดี
อากังขะมานา โสตถานัง	ได้คิดหามงคลทั้งหลาย
พรูหิ มังคะละมุตตะมัง	ขอพระองค์จงเทศนามงคล อันสูงสุด
อะเสวะนา จะ พาลานัง	ความไม่คบชนพาล ทั้งหลาย ๑
ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา	ความคบบัณฑิต ทั้งหลาย ๑
ปูชา จะ ปูชะนียานัง	ความบูชาชนควรบูชา ทั้งหลาย ๑

เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ	ความอยู่ในประเทศอัน
	สมควร ๑
ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา	ความเป็นผู้มีบุญ
	อันทำแล้วในกาลก่อน ๑
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ	ความตั้งตนไว้ชอบ ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ	ความได้ฟังแล้วมาก ๑
	ศิลปาศาสตร์ ๑
วินะโย จะ สุสิกขิโต	วินัยอันชนศึกษาดีแล้ว ๑
สุภาษิตา จะ ยา วาจา	วาจาอันชนกล่าวดีแล้ว ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง	ความบำรุงมารดา
	และบิดา ๑
ปุตตะทารัสสะ สังคะโห	ความสงเคราะห์ลูกเมีย ๑
อะนากุลา จะ กัมมันตา	การงานทั้งหลายไม่อากูล ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ	ความให้ ๑
	ความประพฤติธรรม ๑
ญาตะกานัญจะ สังคะโห	ความสงเคราะห์ญาติ
	ทั้งหลาย ๑
อะนะวัชชานิ กัมมานิ	กรรมทั้งหลายไม่มีโทษ ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วิระตี ปาปา	ความงดเว้นจากบาป ๑
มัชชะปานา จะ สัญญะโม	ความสำรวมจากการดื่มน้ำเมา ๑
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ	ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
คาระโว จะ นิวาโต จะ	ความเคารพ ๑ ความไม่จองหอง ๑
สันตุฏฐี จะ กะตัญญุตา	ความยินดีด้วยของอันมีอยู่ ๑ ความเป็นผู้รู้อุปการะอันท่านทำแล้วแก่ตน ๑
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง	ความฟังธรรมโดยกาล ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา	ความอดทน ๑ ความเป็นผู้ว่าง่าย ๑
สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง	ความเห็นสมณะทั้งหลาย ๑
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา	ความเจรจาธรรมโดยกาล ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
ตะโป จะ พรัหมจะริยัญจะ	ความเพียรเผากิเลส ๑ ความประพฤติอย่างพรหม ๑

อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง	ความเห็นอริยสัจ ทั้งหลาย ๑
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ	ความทำพระนิพพาน ให้แจ้ง ๑
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ	จิตของผู้ใด อันโลกธรรม ทั้งหลาย
จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ	ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่ หวั่นไหว
อะโสกัง วิระชัง เขมัง	ไม่มีโศก ปราศจากธุลีเกษม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง	ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด
เอตาทิสานิ กัตวานะ	เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย กระทำมงคลทั้งหลายเหล่านี้ แล้ว
สัพพัตถะมะปะราชิตา	เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง
สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ	ย่อมถึงความสวัสดีในที่ ทั้งปวง
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติฯ	ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด ของเทพยดาและมนุษย์ ทั้งหลายเหล่านั้นแล.

๓๒. อาฏานาฏิยปริตร

นะโม เม สัพพะพุทธานัง	ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทั้งปวง
อุปปันนานัง มะเหสินัง	ผู้แสวงหาคุณอันใหญ่ ซึ่งได้อุบัติแล้ว
ตัณหังกะโร มะหาวีโร	คือพระตัณหังกร ผู้กล้าหาญ
เมธังกะโร มะหายะโส	พระเมธังกร ผู้มียศใหญ่
สะระณังกะโร โลกะหิโต	พระสรณังกร ผู้เกื้อกูลแก่โลก
ทีปังกะโร ชุตินธะโร	พระทีปังกร ผู้ทรงไว้ซึ่งปัญญาอันรุ่งเรือง
โกณฑัญโญ ชะนะปาโมกโข	พระโกณฑัญญะ ผู้เป็นประมุขแห่งหมู่ชน
มังคะโล ปุริสาสะโภ	พระมังคละ ผู้เป็นบุรุษประเสริฐ
สุมะโน สุมะโน ธีโร	พระสุมนะ ผู้เป็นธีรบุรุษมีพระหฤทัยงาม
เรวะโต ระติวัฑฒะโน	พระเรวตะ ผู้เพิ่มพูนความยินดี
โสภิโต คุณะสัมปันโน	พระโสภิตะ ผู้สมบูรณ์ด้วยพระคุณ

อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม พระอโนมทัสสี ผู้อุดมอยู่ในหมู่ชน

ปะทุโม โลกะปัชโชโต พระปทุมะ ผู้ทำให้โลกสว่าง

นาระโท วะระสาระถี พระนารทะ ผู้เป็นสารถีประเสริฐ

ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร พระปทุมุตตระ ผู้เป็นที่พึ่งของหมู่สัตว์

สุเมโธ อัปปฏิปุคคะโล พระสุเมธะ ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้

สุชาโต สัพพะโลกัคโค พระสุชาตะ ผู้เลิศกว่าสัตว์โลกทั้งปวง

ปิยะทัสสี นะราสะโภ พระปิยทัสสี ผู้ประเสริฐกว่าหมู่นรชน

อัตถะทัสสี การุณิโก พระอัตถทัสสี ผู้มีพระกรุณา

ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท พระธรรมทัสสี ผู้บรรเทามืด

สิทธัตโถ อะสะโม โลเก พระสิทธัตถะ ผู้หาบุคคลเสมอมิได้ในโลก

ติสโส จะ วะทะตัง วะโร พระติสสะ ผู้ประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย

ปุสโส จะ วะระโท พุทโธ พระปุสสะพุทธเจ้า ผู้ประทานธรรมอันประเสริฐ

วิปัสสี จะ อะนูปะโม	พระวิปัสสี ผู้หาที่เปรียบมิได้
สิขี สัพพะหิโต สัตถา	พระสิขี ผู้เป็นศาสดาเกื้อกูลแก่สรรพสัตว์
เวสสะภู สุขะทายะโก	พระเวสสภู ผู้ประทานความสุข
กะกุสันโธ สัตถะวาโห	พระกกุสันธะ ผู้นำสัตว์ออกจากกันดารคือกิเลส
โกนาคะมะโน ระณัญชะโห	พระโกนาคมนะ ผู้หักเสียซึ่งข้าศึก คือกิเลส
กัสสะโป สิริสัมปันโน	พระกัสสปะ ผู้สมบูรณ์ด้วยสิริ
โคตะโม สักยะปุงคะโวฯ	พระโคตมะผู้ประเสริฐแห่งหมู่ศากยราช.

๓๓. เตสัง สัจเจนะ

เตสัง สัจเจนะ สีเลนะ ขันติเมตตาพะเลนะ จะ

ด้วยสัจจะ ด้วยศีล และด้วยกำลังแห่งขันติ
และเมตตาของพระพุทธเจ้านั้น

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ

แม้คุณธรรมเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

ปุรัตถิมัสมิง ทิสาภาเค สันติ ภูตา มะหิทธิกา

คนธรรพ์ทั้งหลายผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศบูรพา

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้คนธรรพ์เหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย เทอญ
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

ทักขิณัสมิง ทิสาภาเค สันติ เทวา มะหิทธิกา

เทพยดาทั้งหลายผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศทักษิณ

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้เทพยดาเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย เทอญ
ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

ปัจฉิมัสมิง ทิสาภาเค สันติ นาคา มะหิทธิกา

นาคทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศปัจฉิม

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้นาคเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลายเทอญ

ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

อุตตะรัสสมิง ทิสาภาเค สันติ ยักขา มะหิทธิกา

ยักษ์ทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศอุดร

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้ยักษ์เหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลายเทอญ

ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

ปุริมะทิสัง ธะตะรัฏโฐ ทักขิเณนะ วิรุฬหะโก

ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง

ท้าวธตรฏฐ์ ประจำอยู่ทิศบูรพา

ท้าววิรุฬหก ประจำอยู่ทิศทักษิณ

ท้าววิรูปักษ์ ประจำอยู่ทิศปัจฉิม

ท้าวกุเวร ประจำอยู่ทิศอุดร

จัตตาโร เต มะหาราชา โลกะปาลา ยะสัสสิโน

มหาราชทั้ง ๔ เหล่านั้น เป็นผู้มียศ รักษาโลก

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้มหาราชเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย เทอญ ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข

อากาสัฏฐา จะ ภุมมัฏฐา เทวา นาคา มะหิทธิกา

เทพยดาและนาคทั้งหลาย ผู้มีฤทธิ์มาก สถิตอยู่ใน อากาศก็ดี สถิตอยู่ในภาคพื้นก็ดี

เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ อาโรคเยนะ สุเขนะ จะ

แม้เทพยดาและนาคเหล่านั้น จงตามรักษาซึ่งท่านทั้งหลาย เทอญ ด้วยความเป็นผู้ไม่มีโรค มีแต่ความสุข ทุกเมื่อเทอญ.

๓๔. ขันธะปริตร

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับพญานาคทั้งหลาย
	สกุลวิรูปักษ์ด้วย
เมตตัง เอราปะเถหิ เม	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับพญานาคทั้งหลาย
	สกุลเอราปะถะด้วย
ฉัพยาปุตเตหิ เม เมตตัง	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับพญานาคทั้งหลาย
	สกุลฉัพยาปุตตะด้วย
เมตตัง กัณหาโคตะมะเกหิ จะ	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับพญานาคทั้งหลาย
	สกุลกัณหาโคตะมะกะด้วย
อะปาทะเกหิ เม เมตตัง	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย
	ที่ไม่มีเท้าด้วย
เมตตัง ทิปาทะเกหิ เม	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย
	ที่มี ๒ เท้าด้วย
จะตุปปะเทหิ เม เมตตัง	ความเป็นมิตรของเรา
	จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย
	ที่มี ๔ เท้าด้วย

เมตตัง พะหุปปะเทหิ เม	ความเป็นมิตรของเรา จงมีกับสัตว์ทั้งหลาย ที่มีเท้ามากด้วย
มา มัง อะปาทะโก หิงสิ	ขอสัตว์ไม่มีเท้า อย่าเบียดเบียนเรา
มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก	ขอสัตว์ ๒ เท้า อย่าเบียดเบียนเรา
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ	ขอสัตว์ ๔ เท้า อย่าเบียดเบียนเรา
มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท	ขอสัตว์เท้ามาก อย่าเบียดเบียนเรา
สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา	ขอสรรพสัตว์มีชีวิตทั้งหลาย
สัพเพ ภูตา จะ เกวะลา	ที่เกิดมาทั้งหมด จนสิ้นเชิงด้วย
สัพเพ ภัทรานิ ปัสสันตุ	จงเห็นซึ่งความเจริญ ทั้งหลายทั้งปวงเถิด
มา กิญจิ ปาปะมาคะมา	โทษลามกไรๆ อย่าได้มาถึง แก่สัตว์เหล่านั้น
อัปปะมาโณ พุทโธ	พระพุทธเจ้า ทรงพระคุณไม่มีประมาณ
อัปปะมาโณ ธัมโม	พระธรรม ทรงพระคุณไม่มีประมาณ

อัปปะมาโณ สังโฆ	พระสงฆ์ทรงพระคุณ ไม่มีประมาณ
ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ	สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที	คือ งู, แมงป่อง, ตะเข็บ, ตะขาบ, แมงมุม, ตุ๊กแก, หนู
อุณณานาภี สะระพู มูสิกา	เหล่านี้ล้วนมีประมาณ ไม่มากเหมือนคุณพระรัตนตรัย
กะตา เม รักขา กะตา เม ปะริตตา	ความรักษา อันเรากระทำแล้ว ความป้องกัน อันเรากระทำแล้ว
ปะฏิกกะมันตุ ภูตานิ	หมู่สัตว์ทั้งหลาย จงหลีกไปเสีย
โสหัง นะโม ภะคะวะโต	เรานั้น กระทำการนอบน้อม แด่พระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่
นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานังฯ	กระทำการนอบน้อม แด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งหลาย ๗ พระองค์อยู่.

๓๕.โพชฌังคปริตร

โพชฌังโค สะติสังขาโต　　ธัมมานัง วิจะโย ตะถา

โพชฌงค์ ๗ ประการ คือ สติสัมโพชฌงค์

ธรรมะวิจะยะสัมโพชฌงค์

วิริยัมปีติ ปัสสัทธิ　　โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร

วิริยะสัมโพชฌงค์ ปิติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์

สะมาธุเปกขะโพชฌังคา　　สัตเตเต สัพพะทัสสินา

มุนินา สัมมะทักขาตา　　ภาวิตา พะหุลีกะตา

สมาธิ อุเบกขาสัมโพชฌงค์ เหล่านี้อันพระมุนีเจ้า

ผู้ทรงเห็นธรรมทั้งปวง ตรัสไว้ชอบแล้ว

อันบุคคลมาเจริญและทำให้มากแล้ว

สังวัตตันติ อะภิญญายะ　　นิพพานายะ จะ โพธิยา

ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้และเพื่อ

พระนิพพาน

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ　　โสตถิ เต โหนตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง

ในสมัยหนึ่งพระโลกนาถเจ้า ทอดพระเนตร

พระโมคคัลลานะ และพระกัสสปะ

คิลาเน ทุกขิเต ทิสวา โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ

เป็นไข้ได้รับความลำบากถึง ทุกขเวทนาแล้ว

ทรงแสดงโพชฌงค์ ๗ ประการให้ท่านทั้ง ๒ ฟัง

เต จะ ตัง อะภินันทิตวา โรคา มุจจิงสุ ตังขะเณ

ท่านทั้ง ๒ ก็เพลิดเพลิน พระธรรมเทศนานั้น

หายโรคในบัดดล

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

เอกะทา ธัมมะราชาปิ เคลัญเญนาภิปีฬิโต

ครั้งหนึ่งแม้พระธรรมราชาเอง ทรงประชวรเป็นไข้

จุนทัตเถเรนะ ตัญเญวะ ภะณาเปตวานะ สาทะรัง

รับสั่งให้พระจุนทเถระ แสดงโพชฌงค์นั้นถวาย

โดยความเคารพ

สัมโมทิตวา จะ อาพาธา ตัมหา วุฏฐาสิ ฐานะโส

ก็ทรงบันเทิงพระหฤทัย หายจากพระประชวรนั้นโดยพลัน

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหนตุ สัพพะทา

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ปะหีนา เต จะ อาพาธา ติณณันนัมปิ มะเหสินัง

ก็อาพาธทั้งหลายนั้น อันพระมหาฤาษีทั้ง ๓ องค์
หายแล้วไม่กลับเป็นอีก

มัคคาหะตะกิเลสาวะ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง

ดุจดังกิเลสอันมรรค กำจัดแล้ว ถึงซึ่งความไม่เกิดอีก
เป็นธรรมดาฉะนั้น

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหนตุ สัพพะทาฯ

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอความสวัสดี
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ.

๓๖. พระสะหัสสะนัย

"สุทธิกะปะฏิปะทา"

(กุสะลา ธัมมา อะกุสะลา ธัมมา อัพยากะตา ธัมมา)

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิวิจเจวะ กาเมหิ ปะฐะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลา

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิตักกะวิจารานัง วูปะสะมา ทุติยัง ฌานัง ตะติยัง ฌานัง จะตุตถัง ฌานัง ปะฐะมัง ฌานัง ปัญจะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลาฯ

“สุญญะตะมูละกะปะฏิปะทา”

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะ คามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิวิจเจวะ กาเมหิ ปะฐะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุญญะตัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุญญะตัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุญญะตัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุญญะตัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลา

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิตักกะวิจารานัง วูปะสะมา ทุติยัง ฌานัง ตะติยัง ฌานัง จะตุตถัง ฌานัง ปะฐะมัง ฌานัง ปัญจะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุญญะตัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุญญะตัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง สุญญะตัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง สุญญะตัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลาฯ

“อัปปะณิหิตะปะฏิปะทา”

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิวิจเจวะ กาเมหิ ปะฐะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง อัปปะณิหิตัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง อัปปะณิหิตัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง อัปปะณิหิตัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง อัปปะณิหิตัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลา

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิง ทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยา วิตักกะวิจารานัง วูปะสะมา ทุติยัง ฌานัง ตะติยัง ฌานัง จะตุตถัง ฌานัง ปะฐะมัง ฌานัง ปัญจะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง อัปปะณิหิตัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง อัปปะณิหิตัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง อัปปะณิหิตัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง อัปปะณิหิตัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลาฯ

"อะธิปะติ"

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิงทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยาวิวิจเจวะ กาเมหิ ปะฐะมัง ฌานัง อุปะสัมปัชชะวิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโปโหติ อิเม ธัมมา กุสะลา

● กะตะเม ธัมมา กุสะลา ยัสมิง สะมะเย โลกุตตะรัง ฌานัง ภาเวติ นิยยานิกัง อะปะจะยะคามิงทิฏฐิคะตานัง ปะหานายะ ปะฐะมายะ ภูมิยา ปัตติยาวิตักกะวิจารานัง วูปะสะมา ทุติยัง ฌานัง ตะติยังฌานัง จะตุตถัง ฌานัง ปะฐะมัง ฌานัง ปัญจะมังฌานัง อุปะสัมปัชชะ วิหะระติ ทุกขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัต

เตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง ทุกขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง สุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง อะทุกขะมะสุขาปะฏิปะทัง ทันธาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง อะทุกขะมะ สุขาปะฏิปะทัง ขิปปาภิญญัง ฉันทาธิปัตเตยยัง วิริยาธิปัตเตยยัง จิตตาธิปัตเตยยัง วิมังสาธิปัตเตยยัง ตัสมิง สะมะเย ผัสโส โหติ อะวิกเขโป โหติ อิเม ธัมมา กุสะลาฯ

๓๗. อะภะยาปะริตตัง

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ

ลางชั่วร้ายอันใด และอวมงคลอันใด

โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท

เสียงนกที่น่าตกใจและไม่ชอบใจอันใด

ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง

เคราะห์ร้ายและฝันร้าย อันไม่น่าปรารถนาใด

พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

ขอสิ่งเหล่านั้น จงมีความเสื่อมสูญไป

ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ

ลางชั่วร้ายอันใด และอวมงคลอันใด

โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท

เสียงนกที่น่าตกใจและไม่ชอบใจอันใด

ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง

เคราะห์ร้ายและฝันร้าย อันไม่น่าปรารถนาใด

ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

ขอสิ่งเหล่านั้น จงมีความเสื่อมสูญไป

ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ

ลางชั่วร้ายอันใด และอวมงคลอันใด

โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท

เสียงนกที่น่าตกใจและไม่ชอบใจอันใด

ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง

เคราะห์ร้ายและฝันร้าย อันไม่น่าปรารถนาใด

สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุฯ

ขอสิ่งเหล่านั้น จงมีความเสื่อมสูญไป

ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ เทอญ

๓๘. เทวะตาอุยโยชะนะคาถา

ทุกขัปปัตตา จะ นิททุกขา ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา
โสกัปปัตตา จะ นิสโสกา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน

ขอสรรพสัตว์ทั้งปวง ที่ประสบทุกข์ จงเป็นผู้หมดทุกข์ ที่ประสบภัย จงเป็นผู้ปราศจากภัย ที่ประสบความโศก จงเป็นผู้สร่างโศก เทอญ

เอตตาวะตา จะ อัมเหหิ สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานุโมทันตุ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา

ขอเหล่าเทพเจ้าทั้งปวง จงอนุโมทนาซึ่งบุญสมบัติ อันเราทั้งหลาย ได้สร้างแล้วด้วยดี ด้วยเหตุเพื่อให้สำเร็จ ถึงสมบัติทั้งปวง

ทานัง ทะทันตุ สัทธายะ สีลัง รักขันตุ สัพพะทา
ภาวะนาภิระตา โหนตุ คัจฉันตุ เทวะตาคะตาฯ

มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย จงให้ทานด้วยศรัทธา จงรักษาศีลในกาลทั้งปวง จงเป็นผู้ยินดีในภาวนา เทพยดาทั้งหลาย ที่มาชุมนุมแล้ว เชิญกลับไปเถิด

สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโสฯ

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นผู้ทรงพระกำลัง
พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้มีกำลัง และกำลัง
แห่งพระอรหันต์ทั้งหลายมีอยู่ ข้าพเจ้าผูกความรักษา
ด้วยเดชแห่งพระกำลังนั้น โดยประการทั้งปวง.

๓๙. ถวายพรพระ

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง พุทธานุสสะตินะยัง กะโรมะ เสฯ)**

อิติปิ โส ภะคะวา เพราะเหตุอย่างนี้ อย่างนี้
พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

อะระหัง เป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทโธ เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ

สุคะโต เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี

โลกะวิทู เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษ
ที่สมควรฝึกได้อย่าง
ไม่มีใครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสานัง เป็นครูผู้สอนของเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลาย

พุทโธ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
ด้วยธรรม

ภะคะวาติ เป็นผู้มีความจำเริญ
จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม พระธรรมเป็นสิ่งที่
พระผู้มีพระภาคเจ้า
ได้ตรัสไว้ดีแล้ว

สันทิฏฐิโก เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษา และปฏิบัติ
พึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้
และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล

เอหิปัสสิโก เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่า
ท่านจงมาดูเถิด

โอปะนะยิโก เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ เป็นสิ่งที่ผู้รู้ ก็รู้ได้เฉพาะตน
ดังนี้

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
หมู่ใดปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
หมู่ใดปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
หมู่ใดปฏิบัติเพื่อรู้ธรรม เป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า
หมู่ใดปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง

ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเณยโย เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลี กะระณีโย เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้.

✓✓ "พุทธชัยมงคลคาถา"

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนีได้ชนะพญามาร ผู้นิมิตแขนมากตั้งพัน
ผู้ถืออาวุธครบมือ ขี่คชสาร ครีเมขละ
พร้อมด้วยเสนามาร แล้วพากันโห่ร้องก้องกึก
พระจอมมุนีทรงกำราบด้วยธรรมวิธี ทานบารมีเป็นต้น
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี ทรงได้ชัยชนะแก่ อาฬวกยักษ์
ผู้มีจิตกระด้าง เป็นผู้ปราศจากความอดทน
มีฤทธิ์มากยิ่งนักกว่าพญามาร เข้ามาต่อสู้ด้วยฤทธิ์
จนตลอดรุ่งคือวิธีทรมารด้วยธรรม คือ พระขันติ
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี ทรงได้ชัยชนะพญาช้างชื่อ นาฬาคีรี
เป็นช้างเมาดุร้ายทารุณประดุจไฟป่า และจักราวุธทั้งสายฟ้า
ทรงราดลงด้วยน้ำ คือ ธรรมได้แก่พระเมตตา
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี มีพระหฤทัยไปในที่จะกระทำอิทธิปาฏิหาริย์
ทรงได้ชัยชนะต่อโจรองค์คุลีมาร ผู้มีพวงมาลัยเป็นนิ้วมือ
แสนร้ายกาจมีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์
ไปสิ้นทาง ๓ โยชน์
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี ทรงได้ชัยชนะต่อการกล่าวใส่ร้าย
ของนางจิญจมาณวิกา โดยอาการทำประการหนึ่งว่ามีครรภ์
และทำไม้มีสัณฐานอันกลม ให้เห็นเป็นประดุจว่ามีท้อง
ด้วยวิธีสำรวมสมาธิอันงาม คือความระงับพระหฤทัย
ในท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี รุ่งเรืองแล้วด้วยประทีป คือปัญญา
ทรงได้ชัยชนะสัจจะกะนิครนถ์
ผู้มีอัชฌาสัยในอันที่จะสละเสียซึ่งความสัตย์
มีใจที่จะยกถ้อยคำของตนขึ้น
ให้สูงดุจยกธงเป็นผู้มืดมนงมงายยิ่งนัก ด้วยพระปรีชา
ในเทศนาญาณวิธี คือ รู้อัชฌาสัยแล้วตรัสเทศนา
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี โปรดให้พระโมคคัลลานะเถระพุทธะชิโนรส
เนรมิตกายเป็นนาคราช ไปทรมานพญานาคราช
ชื่อ นันโทปะนันทะ ผู้มีความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก
ด้วยวิธีสอนอุปเทศแห่งฤทธิ์ แก่พระเถระจนได้ชัยชนะ
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

พระจอมมุนี ทรงได้ชัยชนะแก่พรหม
ผู้มีนามว่า ท้าวพกา ผู้มีฤทธิ์ มีความสำคัญตนผิด
คิดว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์
มีมืออันท้าวภุชงค์คือ ทิฏฐิที่ตนถือผิด รัดรึงไว้แน่นแฟ้น
แล้วด้วยวิธีวางยาอันพิเศษ คือเทศนาญาณ
ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่ท่าน
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญฯ

นรชนใดมีปัญญา ไม่เกียจคร้าน ระลึกถึง
ซึ่งพระพุทธชัยมงคล ๘ ประการเหล่านี้ทุกๆ วัน
นรชนนั้นละเสียได้ซึ่งอุปัทวันตรายทั้งหลาย
มีประการต่างๆ เป็นเอนก
แลเข้าถึงซึ่ง วิโมกขะสิวาลัย อันบรมสุขทุกเมื่อเทอญฯ

๔๐. ชะยะปะริตตัง

มะหาการุณิโก นาโถ　　หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรตวา ปาระมี สัพพา　　ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง

พระบรมโลกนาถ ประกอบแล้ว ด้วยพระกรุณาอันยิ่งใหญ่ ยังบารมีทั้งสิ้นให้เต็มแล้ว เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวง ทรงได้บรรลุสัมโพธิญาณ อันอุดมแล้ว

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ　　โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ

ด้วยการกล่าวคำสัจนี้ ขอชัยมงคลทั้งหลายจงมีแก่ท่าน

ชะยันโต โพธิยา มูเล　　สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ　　ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก　　สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง　　อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ

ขอท่านจงมีชัยชนะ ในมงคลพิธี เหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมาร ที่โคนโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นเลิศ ในสรรพพุทธานุภาพ อภิเษกทรงเป็นบุรุษเอกของโลก ทรงเปรมปรีดิ์ปราโมทย์ อยู่บนอปราชิตบัลลังก์อันสูง ทรงเพิ่มพูนความยินดี แก่เหล่าพระประยูรญาติศากยวงศ์ ขอความยินดีทั้งหลายจงมีแก่ท่าน

สุนักขัตตัง สุมังคะลัง　　เวลาที่ท่านประพฤติชอบ
ชื่อว่า ฤกษ์ดี มงคลดี

สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง　　สว่างดี รุ่งเรืองดี

สุขะโณ สุมุหุตโต จะ　　วันดี และเวลาดี

สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ
การบูชาที่ดีในพรหมจารี
บุคคลทั้งหลาย

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
กายกรรม เป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวา

วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
วจีกรรม เป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวา

ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
มโนกรรม เป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวา

ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ความปรารถนาของท่าน
เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวา

ปะทักขิณานิ กัตวานะ
หมู่สัตว์ทั้งหลาย กระทำกรรมดี
อันเป็นประทักษิณ
ส่วนเบื้องขวาด้วย

ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ
ย่อมได้ประโยชน์ คือกรรมดี อัน
เป็นประทักษิณส่วนเบื้องขวาแล.

๔๑. วัฏฏะกะปะริตตัง

อัตถิ โลเก สีละคุโณ	คุณแห่งศีลมีอยู่ในโลก
สัจจัง โสเจยยะนุททะยา	ความสัจ ความสะอาดกาย และความเอ็นดูมีอยู่ในโลก
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ	ด้วยคำสัจนั้น ข้าพเจ้าจักกระทำ
สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง	สัจจะกิริยาอันเยี่ยม
อาวัชชิตวา ธัมมะพะลัง	ข้าพเจ้าพิจารณา ซึ่งกำลังแห่งธรรม
สะริตวา ปุพพะเก ชิเน	และระลึกถึงพระชินเจ้าทั้งหลายในปางก่อน
สัจจะพะละมะวัสสายะ	อาศัยกำลังแห่งสัจจะ
สัจจะกิริยะมะกาสะหัง	ขอกระทำสัจจะกิริยา
สันติ ปักขา อะปัตตะนา	ปีกทั้งหลายของข้ามีอยู่แต่บินไม่ได้
สันติ ปาทา อะวัญจะนา	เท้าทั้งหลายของข้ามีอยู่แต่เดินไม่ได้
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา	มารดาและบิดาของข้าออกไปหาอาหาร
ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ	ดูก่อนไฟป่า ขอท่านจงหลีกไป

สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง	ครั้นเมื่อสัจจะ อันเรากระทำแล้ว
มะหาปัชชะลิโต สิขี	เปลวไฟอันรุ่งเรืองใหญ่
วัชเชสิ โสฬะสะ กะรีสานิ	ได้หลีกไป พร้อมกับ คำสัตย์
อุทะกัง ปัตวา ยะถา สิขี	ประหนึ่งเปลวไฟอันตกถึงน้ำ
สัจเจนะ เม สะโม นัตถิ	สิ่งใดเสมอด้วยสัจจะ ของเราไม่มี
เอสา เม สัจจะปาระมีติฯ	นี้เป็นสัจจะบารมีของเราดังนี้ แล.

๔๒. วิปัสสิสคาถา

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระวิปัสสีพุทธเจ้า
จักขุมันตัสสะ สิรีมะโต	ผู้มีจักษุ ผู้มีสิริ
สิขิสสะปิ นะมัตถุ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระสิขีพุทธเจ้า
สัพพะ ภูตานุกัมปิโน	ผู้มีปกติอนุเคราะห์แก่สัตว์ ทั้งปวง
เวสสะภุสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระเวสสะภูพุทธเจ้า
นหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน	ผู้มีกิเลสอันล้างแล้ว ผู้มีตบะ
นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระกกุสันธะพุทธเจ้า
มาระเสนัปปะมัททิโน	ผู้ย่ำยีเสียซึ่งมารและเสนามาร
โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระโกนาคมนะพุทธเจ้า
พราหมะณัสสะ วุสีมะโต	ผู้มีบาปอันลอยเสียแล้ว ผู้มีพรหมจรรย์อันอยู่จบแล้ว
กัสสะปัสสะ นะมัตถุ	ความนอบน้อมของข้าพเจ้า จงมีแด่พระกัสสะปะพุทธเจ้า
วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ	ผู้พ้นแล้วจากกิเลสทั้งปวง

อังคีระสัสสะ นะมัตถุ ความนอบน้อมของข้าพเจ้า
จงมีแด่พระอังคีรสพุทธเจ้า

สักยะปุตตัสสะสิรีมะโต ผู้เป็นโอรสแห่งศากยราชผู้มีสิริ

โย อิมัง ธัมมะมะเทเสสิ พระพุทธเจ้าพระองค์ใด
ได้ทรงแสดงแล้วซึ่งธรรมนี้

สัพพะทุกขาปะนูทะนัง เป็นเครื่องบรรเทาเสีย
ซึ่งทุกข์ทั้งปวง

เย จาปิ นิพพุตา โลเก อนึ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลาย
เหล่าใด ที่ดับกิเลสแล้วในโลก

ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง เห็นแจ้งธรรมตามเป็นจริง

เต ชะนา อะปิสุณา พระพุทธเจ้าทั้งหลายเหล่านั้น
เป็นผู้ไม่มีความส่อเสียด

มะหันตา วีตะสาระทา เป็นผู้ใหญ่ ผู้ปราศจาก
ความครั่นคร้ามแล้ว

หิตัง เทวะมะนุสสานัง ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง

เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย ผู้นอบน้อมอยู่ ซึ่งพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ผู้เป็นโคตมโคตร ผู้เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย

วิชชาจะระณะสัมปันนัง มะหันตัง วีตะสาระทังฯ

ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชชาและจรณะ เป็นผู้ใหญ่ ผู้มีความครั่นคร้าม ปราศจากไปแล้ว

วิชชาจะระณะสัมปันนัง พุทธัง วันทามะ โคตะมันติ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอนมัสการ พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้โคตมโคตร ผู้ถึงพร้อมแล้วด้วยวิชชา และจรณะเป็นอันดีแล้วแล.

๔๓. ปัพพชิตอภิณหปัจจเวกขณะปาฐัง

(ผู้นำ) **(หันทะ มะยัง ปัพพะชิตะอะภิณหะ ปัจจเวกขะณะปาฐัง กะณามะเสฯ)**

ทะสะอิเมภิกขะเว ธัมมา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายสิบประการนั้นมีอยู่

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพา

เป็นธรรมที่บรรพชิตพึงพิจารณา โดยแจ่มชัดอยู่เนืองนิจ

กะตะเม ทะสะ

ธรรมทั้งหลายสิบประการนั้น มีอะไรบ้าง

เววัณณิยัมหิ อัชฌูปะคะโตติ

ปัพพะชิเตนะอะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

คือบรรชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัดอยู่เนืองนิจว่า เราเป็นผู้เข้าถึงซึ่งวรรณะอันดีแล้ว

ประระปะฏิพัทธา เม ชีวิกาติ

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า การเลี้ยงชีวิตของเรา เนื่องเฉพาะแล้วด้วยผู้อื่น ดังนี้

อัญโญ เม อากัปโป กะระณีโยติ
ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า ระเบียบการปฏิบัติอย่างอื่นที่เราจะต้องทำมีอยู่ ดังนี้

กิจจิ นุโข เม อัตตา สีละโต นะ อุปะวะทะตีติ
ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า เมื่อกล่าวโดยศีล เราย่อมตำหนิติเตียนตนเองไม่ได้ มิใช่หรือ ดังนี้

กัจจิ นุโข มัง อะนุวิจจะ วิญญู สะพรหมะจารี
สีละโต นะ อุปะวะทันตีติ
ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า เมื่อกล่าวโดยศีล เพื่อนพรหมจารีที่เป็นวิญญูชนใคร่ครวญแล้ว ย่อมตำหนิติเตียนเราไม่ได้ มิใช่หรือ ดังนี้

สัพเพหิ เม ปิเยหิ มะนาเปหิ นานาภาโว วินาภาโวติ
ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า ความพลัดพรากจากของรัก ของชอบใจทั้งสิ้น จักบังเกิดมีแก่เรา ดังนี้

กัมมัสสะโกมหิ กัมมะทายาโท กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสะระโณ ยัง กัมมังกะริสสามิ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ตัสสะทายาโท ภะวิสสามิติ

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน มีกรรมที่ต้องรับผลเป็นมรดกตกทอด มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม เราจักเป็นผู้รับผลตกทอดแห่งกรรมนั้น ดังนี้

กะถัมภูตัสสะ เม รัตตินทิวา วีติปะตันตีติ

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า วันคืนล่วงไป ล่วงไป ในขณะนี้เรากำลังเป็นอยู่ ในสภาพเช่นไร ดังนี้

กัจจิ นุโขหัง สุญญาคาเร อะภิระมามีติ

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า เราย่อมยินดีในโรงเรือนอันสงัด อยู่หรือหนอ ดังนี้

อัตถิ นุโข เม อุตตะริมะนุสสะธัมมา อะละมะริยะ ญาณะทัสสะนะวิเสโส อะธิคะโต, โสหัง ปัจฉิเมกาเล สะพรหมะจารีหิ ปุฏโฐ นะ มังกุ ภะวิสสามีติ ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพัง

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจว่า ญาณทัศนะอันวิเศษ ควรแก่พระอริยเจ้า อันยิ่งกว่าวิสัยธรรมดาของมนุษย์ ที่เราได้บรรลุแล้ว เพื่อเราจะไม่เป็นผู้เก้อเขิน เมื่อถูกเพื่อนพรหมจารีด้วยกัน ถามในภายหลังว่า มีอยู่แก่เราหรือไม่ ดังนี้

อิเม โข ภิกขะเว ทะสะ ธัมมา

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายสิบประการเหล่านี้แล

ปัพพะชิเตนะ อะภิณหัง ปัจจะเวกขิตัพพาติ

บรรพชิตพึงพิจารณาโดยแจ่มชัด อยู่เนืองนิจ ด้วยอาการอย่างนี้แล.

๔๔. อนุโมทนารัมภะคาถา

ยะถา วาริวะหา ปูรา **ปะริปูเรนติ สาคะรัง**

ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ ได้ฉันใด

เอวะเมวะ อิโต ทินนัง **เปตานัง อุปะกัปปะติ**

ทานที่ท่านอุทิศให้แล้ว แต่โลกนี้ ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้ ฉันนั้น

อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง ขออิฏฐะผลที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว

ขิปปะเมวะ สะมิชฌะตุ จงสำเร็จโดยฉับพลัน

สัพเพ ปูเรนตุ สังกัปปา ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที่

จันโท ปัณณะระโส ยะถา เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ

มะณิ โชติระโส ยะถาฯ เหมือนแก้วมณีอันสว่างไสว ควรยินดี ยิ่งแล.

๔๕. สามัญญานุโมทะนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชชันตุ	ความจัญไรทั้งปวง จงบำราศไป
สัพพะโรโค วินัสสะตุ	โรคทั้งปวงของท่านจงหาย
มา เต ภะวัตวันตะราโย	อันตรายอย่ามีแก่ท่าน
สุขี ทีฆายุโก ภะวะ	ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน
อะภิวาทะนะสีลิสสะ	**นิจจัง วุฑฒาปะจายิโน**
จัตตาโร ธัมมา วัฑฒันติ	**อายุ วัณโณ สุขัง พะลังฯ**

พร ๔ ประการคือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ
ย่อมเจริญแก่บุคคล ผู้มีปกติกราบไหว้
มีปกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ เป็นนิตย์แล.

๔๖. โภชนะทานานุโมทะคาถา

อายุโท พะละโท ธีโร	ผู้มีปัญญา ให้อายุ ให้กำลัง
วัณณะโท ปะฏิภาณะโท	ให้วรรณะ ให้ปฏิภาณ
สุขัสสะ ทาตา เมธาวี	ผู้มีปัญญาให้ความสุข
สุขัง โส อะธิคัจฉะติ	ท่านย่อมประสบสุข
อายุง ทัตวา พะลัง วัณณัง	**สุขัญจะ ปะฏิภาณะโท**

บุคคลให้อายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ

ทีฆายุ ยะสะวา โหติ	**ยัตถะ ยัตถูปะปัชชะตีติฯ**

บังเกิดในที่ใดๆ ย่อมเป็น ผู้มีอายุยืน มียศในที่นั้นๆ ดังนี้แล.

๔๗. วิหารทานคาถา

สีตัง อุณหัง ปะฏิหันติ เสนาสนะย่อมป้องกัน
เย็นและร้อน
ตะโต วาฬะมิคานิ จะ และสัตว์ร้าย
สิริงสะเป จะ มะกะเส งูและยุง
สิสิเร จาปิ วุฏฐิโย ฝนที่ตั้งขึ้นในแต่ละฤดู
ตะโต วาตาตะโปโฆโร แลลมและแดดอันกล้า
สัญชาโต ปะฏิหัญญะติ ที่เกิดขึ้นแล้ว
ย่อมบรรเทาไป
เลณัตถัญจะ สุขัตถัญจะ **ฌายิตุง จะ วิปัสสิตุง**
วิหาระทานัง สังฆัสสะ **อัคคัง พุทเธหิ วัณณิตัง**

การถวายกุฏิ วิหาร แก่สงฆ์ ให้ได้อยู่เพื่อความสุข
เพื่อพิจารณาธรรมนั้นๆ และเพื่อเห็นแจ้ง ในธรรมนั้นๆ
พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญว่า เป็นทานอันเลิศ

ตัสมา หิ ปัณฑิโต โปโส เพราะเหตุนั้นแล บุรุษ
บัณฑิต ทั้งหลาย
สัมปัสสัง อัตถะมัตตะโน เมื่อเล็งเห็นประโยชน์ตน
เช่นนี้
วิหาเร การะเย รัมเม พึงสร้าง กุฏิ วิหาร
อันรื่นรมย์
วาสะเยตถะ พะหุสสุเต ให้ภิกษุทั้งหลาย
ผู้เป็นพหูสูตร อยู่เถิด

เตสัง อันนัญจะ ปานัญจะ วัตถะเสนาสะนานิ จะ

ทะเทยยะ อุชุภูเตสุ วิปปะสันเนนะ เจตะสา

อนึ่งท่านถวายข้าว น้ำ ผ้า เสนาสนะแก่เราแล้วนั้น
ด้วยน้ำใจอันเลื่อมใส ในเราผู้ซื่อตรงนั้น

เต ตัสสะ ธัมมัง เทเสนติ สัพพะทุกขาปะนูทะนัง

ยัง โส ธัมมะมิธัญญายะ ปะรินิพพานยะนาสะโวติฯ

เรารู้ธรรมอันใดในโลกนี้แล้ว จะเป็นผู้ไม่มีอาสวะ
แลปรินิพพาน เราย่อมแสดงธรรมนั้น แก่ท่านด้วย
อันเป็นเครื่องบรรเทาทุกข์ ทั้งปวงแก่ท่านทั้งหลายด้วย
ดังนี้แล.

๔๘. อัคคัปปะสาทะสุตตะคาถา

อัคคะโต เว ปะสันนานัง **อัคคัง ธัมมัง วิชานะตัง**

เมื่อบุคคลรู้จักธรรมอันเลิศ เลื่อมใสแล้ว
โดยความเป็นของเลิศ

อัคเค พุทเธ ปะสันนานัง เลื่อมใสแล้วในพระพุทธเจ้า
ผู้เลิศ

ทักขิเณยเย อนุตตะเร ซึ่งเป็นทักขิไณยบุคคล
อันเยี่ยมยอด

อัคเค ธัมเม ปะสันนานัง เลื่อมใสแล้วในพระธรรม
อันเลิศ

วิราคูปะสะเม สุเข ซึ่งเป็นธรรมปราศจากราคะ
และ สงบระงับเป็นสุข

อัคเค สังเฆ ปะสันนานัง เลื่อมใสแล้วในพระสงฆ์
อันเลิศ

ปุญญักเขตเต อะนุตตะเร ซึ่งเป็นบุญเขตอย่างยอด

อัคคัสมิง ทานัง ทะทะตัง บุคคลมาถวายทาน
ในท่านผู้เลิศนั้น

อัคคัง ปุญญัง ปะวัฑฒะติ บุญที่เลิศก็ย่อมเจริญ

อัคคัง อายุ จะ วัณโณ จะ อายุ วรรณะ ที่เลิศ

ยะโส กิตติ สุขัง พะลัง และยศ เกียรติคุณ
สุขะ พละ ที่เลิศย่อมเจริญ

อัคคัสสะ ทาตา เมธาวี **อัคคะธัมมะสะมาหิโต**

ผู้มีปัญญา ตั้งมั่นในธรรม อันเลิศแล้ว

ให้ทานแก่ท่านผู้เป็นบุญเขต อันเลิศนั้น

เทวะภูโต มะนุสโส วา จะไปเกิดเป็นเทพยดา

หรือไปเกิดเป็นมนุษย์ก็ตาม

อัคคัปปัตโต ปะโมทะตีติฯ ย่อมถึงความเป็นผู้เลิศ

บันเทิงอยู่ ดังนี้แล.

๔๙. ติโรกุฑฑะกัณฑะปัจฉิมคาถา

อะทาสิ เม อะกาสิ เม ญาติมิตตา สะขา จะ เม
เปตานัง ทักขิณัง ทัชชา ปุพเพ กะตะมะนุสสะรัง

เมื่อบุคคลมาระลึกถึงอุปการะ อันท่านได้ทำแล้วแก่ตน
ในกาลก่อน ว่าผู้นี้ได้ให้สิ่งนี้แก่เรา ผู้นี้ได้ทำกิจนี้ของเรา
ผู้นี้เป็นญาติ เป็นมิตร เป็นเพื่อนเราดังนี้ ก็ควรให้
ทักษิณาทานนี้แก่ท่าน ที่ละโลกนี้ไปแล้ว

นะ หิ รุณณัง วา โสโก วา ยา วัญญา ปะริเทวะนา
นะ ตัง เปตานะมัตถายะ เอวัง ติฏฐันติ ญาตะโย

การร้องไห้ก็ดี การเศร้าโศกก็ดี หรือการร่ำไรรำพัน
อย่างอื่นก็ดี บุคคลทั้งหมดไม่ควรทำทีเดียว
เพราะว่าการร้องไห้นั้น ไม่เป็นประโยชน์
แก่ญาติทั้งหลาย ผู้ละโลกนี้ไปแล้วเลย
ญาติทั้งหลายย่อม ตั้งอยู่อย่างนั้น

อะยัญจะ โข ทักขิณา ทินนา สังฆัมหิ สุปะติฏฐิตา
ทีฆะรัตตัง หิตายัสสะ ฐานะโส อุปะกัปปะติ

ก็ทักษิณาทานนี้แลอันท่านให้ ประดิษฐานไว้ดีแล้ว
ในหมู่สงฆ์ ย่อมสำเร็จประโยชน์เกื้อกูล
แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วนั้น ตลอดกาลนาน ตามฐานะ

โส ญาติธัมโม จะ อะยัง นิทัสสิโต

ญาติธรรมนี้นั้น ท่านได้แสดงให้ปรากฏแล้ว

เปตานะ ปูชา จะ กะตา อุฬารา

และบูชาอันยิ่ง ท่านก็ได้ทำแล้วแก่ญาติทั้งหลาย

ผู้ละโลกนี้ไปแล้ว

พะลัญจะ ภิกขูนะมะนุปปะทินนัง

กำลังแห่งภิกษุทั้งหลาย ชื่อว่าท่านได้เพิ่มพูนให้แล้ว

ตุมเหหิ ปุญญัง ปะสุตัง อะนัปปะกันติฯ

บุญอันไม่น้อย ท่านได้ทำแล้วด้วยดี ดังนี้แล.

๕๐. ภะวะตุสัพ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน
สัพพะพุทธานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน
สัพพะธัมมานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพ แห่งพระธรรมทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง	ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
รักขันตุ สัพพะเทวะตา	ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน
สัพพะสังฆานุภาเวนะ	ด้วยอานุภาพ แห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
สะทา โสตถี ภะวันตุ เต	ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ

๕๑. มงคลจักรวาฬน้อย

สัพพะพุทธานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพ แห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพ แห่งพระธรรมทั้งปวง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ ด้วยอานุภาพ แห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
พุทธะระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนัง ติณณัง ระตะนานัง อานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพแห่งรัตนะ ๓ คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ

จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพ แห่งพระธรรมขันธ์ ๘ หมื่น ๔ พัน

ปิฏะกัตตะยานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพ แห่งพระไตรปิฎก

ชินะสาวะกานุภาเวนะ

ด้วยอานุภาพ แห่งพระสาวกของพระชินเจ้า

สัพเพ เต โรคา สรรพโรคทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต ภะยา สรรพภัยทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อันตะรายา สรรพอันตรายทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อุปัททะวา สรรพอุปัทวะทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต ทุนนิมิตตา สรรพนิมิตร้ายทั้งหลายของท่าน
สัพเพ เต อะวะมังคะลา สรรพอวมงคลทั้งหลายของท่าน
วินัสสันตุ จงพินาศไป

อายุวัฑฒะโก	ความเจริญอายุ
ธะนะวัฑฒะโก	ความเจริญทรัพย์
สิริวัฑฒะโก	ความเจริญสิริ
ยะสะวัฑฒะโก	ความเจริญยศ
พะละวัฑฒะโก	ความเจริญกำลัง
วัณณะวัฑฒะโก	ความเจริญวรรณะ
สุขะวัฑฒะโก	ความเจริญสุข
โหตุ สัพพะทา	จงมีแก่ท่านในกาลทั้งปวง
ทุกขะโรคะภะยา เวรา	ทุกข์โรคภัย และเวรทั้งปวง
โสกา สัตตุ จุปัททะวา	ความโศก ศัตรู และอุปัทวะทั้งหลาย
อะเนกา อันตะรายาปิ	ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นเอนก
วินัสสันตุ จะ เตชะสา	จงพินาศไปด้วยเดช
ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง	ความชนะ ความสำเร็จ ทรัพย์ ลาภ
โสตถิ ภาคยัง สุขัง พะลัง	ความสวัสดี ความมีโชค ความสุข กำลัง
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ	สิริ อายุ และ วรรณะ
โภคัง วุฑฒี จะ ยะสะวา	โภคะ ความเจริญ และ ความเป็นผู้มียศ
สะตะวัสสา จะ อายู จะ	และอายุยืน ๑๐๐ ปี
ชีวะสิทธี ภะวันตุ เตฯ	และความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่ จงมีแก่ท่านในกาลทุกเมื่อเทอญ.

๕๒. ทานานุโมทนาคาถา

อันนัง ปานัง วัตถัง ยานัง มาลา คันธัง วิเลปะนัง
เสยยาวะสะถัง ปะทีเปยยัง ทานะวัตถู อิเม ทะสะ

ทานวัตถุ ๑๐ อย่างเหล่านี้ คือ ข้าว, น้ำ, ผ้า, ยาน, ดอกไม้ ของหอม, เครื่องลูบไล้, ที่นอน ที่พักอาศัย, เครื่องประทีป

อันนะโท พะละโท โหติ ผู้ให้ข้าว ชื่อว่าให้กำลัง
วัตถะโท โหติ วัณณะโท ผู้ให้ผ้า ชื่อว่าให้วรรณะ
ยานะโท สุขะโท โหติ ผู้ให้ยาน ชื่อว่าให้ความสุข
ทีปะโท โหติ จักขุโท ผู้ให้ประทีป ชื่อว่าให้จักษุ

มะนาปะทายี ละภะเต มะนาปัง

ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ

อัคคัสสะ ทาตา ละภะเต ปุนัคคัง

ผู้ให้วัตถุอันเลิศ ย่อมได้วัตถุอันเลิศ

วะรัสสะ ทาตา วะระลาภิ โหติ

ผู้ให้ของดี ย่อมได้ของดี

เสฏฐันทะโท เสฏฐะมุเปติ ฐานัง

ผู้ให้ฐานะอันประเสริฐ ย่อมได้ถึงฐานะอันประเสริฐ

อัคคะทายี วะระทายี เสฏฐะทายี จะ โย นะโร
ทีฆายุ ยะสะวา โหติ ยัตถะ ยัตถูปะปัชชะตีติ

นรชนใดให้ของที่เลิศ ให้ของที่ดี และให้ฐานะอันประเสริฐ นรชนนั้นเกิดในที่ใดๆ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศ ในที่นั้นๆ ดังนี้แล

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ ด้วยสัจจะวาจาภาษิตนี้

สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา ขอความสวัสดี แลความสุข

อาโรคิยะสุขัญเจวะ อันเกิดแต่ความไม่มีโรค

กุสะลัญจะ อะนามะยัง และอนามัยอันดี จงมีแก่ท่านทั้งหลายทุกเมื่อ

สิทธะมัตถุ สิทธะมัตถุ **สิทธะมัตถุ อิทัง ผะลัง**

เอตัสมิง ระตะนัตตะยัสมิง **สัมปะสาทะนะเจตะโส.**

ขอผลแห่งจิตที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้นี้

จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จแก่ท่าน

ทุกประการเทอญ.

คำแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล

สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้พยาบาทเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย จงมีแต่ความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้นเทอญ

ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่คุณบิดาและมารดา คุณครูบาอาจารย์ ปู่ย่าตายาย ญาติสนิทมิตรสหาย และเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย รวมทั้งท่านผู้มีพระคุณ ที่ได้ให้อาหารและปัจจัยสี่แก่ข้าพเจ้า ขอท่านผู้มีคุณทั้งหลายเหล่านั้น จงเป็นผู้มีความเจริญในธรรมของพระพุทธเจ้า คิดและหวังสิ่งใด ขอสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น จงสมความปรารถนาทุกประการเทอญ

ข้าพเจ้า ขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลาย ที่ปกปักษ์รักษาข้าพเจ้า และเทพเจ้าทั้งหลาย ทั่วสากลพิภพ และพญายมราช ท่านท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔, พระธรณี, พระคงคา, พระเพลิง, พระพาย, เจ้าที่-เจ้าทาง, เจ้าทุ่ง-เจ้าท่า-เจ้าถ้ำ, เจ้าป่า-เจ้าเขา, เปรต, อสุรกาย, ผีสางนางไม้, สรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่เวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏสงสาร และ ณ สถานที่แห่งนี้ ขอจงมารับกุศลผลบุญอันนี้

อันข้าพเจ้าทั้งหลายได้กระทำแล้วด้วยดี ในครั้งนี้ด้วยเทอญ

ขอผลบุญนี้ จงเป็นพลวปัจจัย ส่งผลให้ ไม่ว่าข้าจะอยู่ในที่ใด เกิดในชาติไหนๆ จงอย่าประสบ อย่าได้พบกับคำว่าไม่มี ไม่ดี ไม่ได้ ไม่สบาย ตลอดกาลเทอญ.

✓ คำกล่าวกราบพระ

เดชะพุทธานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม

ด้วยเดชะอานุภาพ แห่งพระพุทธเจ้า ขอความสวัสดี

จงมีแก่ข้าพเจ้า (กราบ)

เดชะธัมมานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม

ด้วยเดชะอานุภาพ แห่งพระธรรม ขอความสวัสดี

จงมีแก่ข้าพเจ้า (กราบ)

เดชะสังฆานุภาเวนะ สะทาโสตถี ภะวันตุ เม

ด้วยเดชะอานุภาพ แห่งพระสงฆ์ ขอความสวัสดี

จงมีแก่ข้าพเจ้า (กราบ)

สาธุวันทา คุณบิดามารดา (กราบ)

สาธุวันทา คุณครูบาอาจารย์ (กราบ)

คำอาราธนาศีล ๕

● มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิ ยาจามะ

● ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิ ยาจามะ

● ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะ สะหะ ปัญจะสีลานิ ยาจามะ

คำอาราธนาศีล ๘

● มะยัง ภันเต, ติสสะระเณนะ สะหะ, อัฏฐะสีลานิ ยาจามะ

● ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสสะระเณนะ สะหะ, อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

● ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต, ติสสะระเณนะ สะหะ, อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ

คำอาราธนาพระปริตร

● วิปัตติ ปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะทุกขะ วินาสายะ ปะริตตัง พรูถะมัง คะลัง

● วิปัตติ ปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะภะยะ วินาสายะ ปะริตตัง พรูถะมัง คะลัง

● วิปัตติ ปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะโรคะ วินาสายะ ปะริตตัง พรูถะมัง คะลัง

คำอาราธนาธรรม

● พรัหมา จะ โลกาธิปะตี สะหัมปะติ,
กะตัญชลี อะนะธิวะรัง อะยาจะถะ,
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

คำกล่าวขอโทษพระรัตนตรัย

(นะโม ๓ จบ)

อุกาสะ อุกาสะ อัจจะโย โนภันเต อัจจักขะมา ยะถาพาเล ยะถามูลละเห ยะถาอะกุสะเล เยมะยัง กะรัมหา เอวัง ภันเต มะยัง อัจจะโยโน ปะฏิคคัณหะถะ อายะติง สังวะเรยยามะฯ

ณ โอกาสบัดนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอขมาโทษ ต่อพระรัตนตรัย ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้สบประมาทพลาดพลั้ง ต่อพระพุทธ ต่อพระธรรม ต่อพระสงฆ์ สมัยเป็นคนพาลคนหลง อกุศลเข้าสิงจิต ให้ทำความผิดต่อพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ผิดต่อคุณครูอาจารย์ ผิดต่อหลวงพ่อ หลวงปู่ หลวงน้า หลวงอา หลวงพี่ทั้งหลาย ขอจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป อย่ามีเวร เกิดชาติหนึ่งภพใด ขอให้ได้สร้างแต่กรรมดี สร้างบารมีของตน ให้พ้นภัยพาล ลุล่วงบ่วงมาร ในชาติปัจจุบันกาลนี้เทอญ

คำลาสิกขา

(ตั้งนะโม ๓ จบ)

พุทธัง ปัจจักขามะ ธัมมัง ปัจจักขามะ สังฆัง ปัจจักขามะ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอลาพระพุทธเจ้า

ขอลาพระธรรม ขอลาพระสงฆ์

วินะยัง ปัจจักขามะ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอลาพระวินัย

สิกขัง ปัจจักขามะ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอลาสิกขาบท

คิหิโต โน ธาเรนตุ

ขอท่านผู้เจริญทั้งหลาย จงจำข้าพเจ้าไว้ว่า

บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลาย เป็นคฤหัสถ์สามัญชนแล้ว

(ว่าบทนี้ ๓ จบ)

ศีล ๘

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการฆ่าสัตว์

๒. อะทินนา ทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการลักสิ่งของที่ผู้อื่นมิได้ให้

๓. อะพรัหมะ จะริยา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการประพฤติกรรมที่เป็นข้าศึกแห่งพรหมจรรย์

๔. มุสาวาทา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ

๕. สุราเมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการดื่มสุราเมรัยอันเป็นเหตุที่ตั้งแห่งความประมาท

๖. วิกาละโภชนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล (หลังเที่ยงถึงวันใหม่)

๗. นัจจะคีตะวาทิตะ วิสูกะทัสสะนา มาลาคันธะ วิเลปะนะ ธาระณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการฟ้อนรำขับร้อง ประโคมดนตรี และประดับร่างกาย ด้วยดอกไม้ ของหอม เครื่องประดับ เครื่องทา เครื่องย้อม

๘. อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการนั่งนอนเหนือเตียงตั่งที่เท้าสูงเกิน ภายในมีนุ่น สำลี

มาลาบูชาคุณ

มาลาพวงดอกไม้ มาลาพวงดอกไม้ มาตั้งไว้เพื่อบูชา

ขอบูชาแด่พระพุทธ ที่ได้ตรัสรู้มา

มาลาพวงดอกไม้ มาลาพวงดอกไม้ มาตั้งไว้เพื่อบูชา

ขอบูชาแด่พระธรรม ที่ได้นำความสุขมา

มาลาพวงดอกไม้ มาลาพวงดอกไม้ มาตั้งไว้เพื่อบูชา

ขอบูชาแด่พระสงฆ์ ที่ได้ทรงพระวินัย

พุทธังวันทามิ ธัมมังวันทามิ สังฆังวันทามิ ล้วนเป็นที่รัตนตรัย

สิบนิ้วต่างธูปเทียน ยกขึ้นเหนือเศียรถวายวันทา

กราบองค์พระศาสดา ถวายวันทาแด่องค์พระธรรม

พระสงฆ์ผู้ทรงศีล เหลืองทั้งสิ้นฉันขอวันทา

หลวงพี่และหลวงพ่อ กรรมฉันก่อแต่นานมา

เณรน้อยและเณรใหญ่ มีอยู่หลายฉันขอขมา

โปรดสงสารให้อภัย แด่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

อันสิบนิ้วเรานี้ย่อมมีค่า จะวันทาใครก็ต้องมองให้ถี่

กราบอาจารย์เจาะจงเป็นสงฆ์ดี เป็นราศีมีกุศลทุกหนเทอญ

ขอความเป็นมหามงคลอันสูงสุด

จงมีแด่องค์หลวงปู่ และพระอาจารย์ทุกประการเทอญ

ขอความเป็นมหามงคลอันสูงสุด

จงมีแด่องค์หลวงปู่ และพระอาจารย์ทุกประการเทอญ

ขอความเป็นมหามงคลอันสูงสุด

จงมีแด่องค์หลวงปู่ และพระอาจารย์ทุกประการเทอญ

คำกล่าวบูชาเวียนเทียน

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยเครื่องสักการะนี้ (กราบ)

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรม ด้วยเครื่องสักการะนี้ (กราบ)

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อภิปูชะยามะ

ข้าพเจ้าขอบูชาพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะนี้ (กราบ)

ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี กรรมน่าติเตียนใดๆ ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ล่วงเกินแล้ว ต่อพระพุทธเจ้า ต่อพระธรรมเจ้า ต่อพระโพธิสัตว์เจ้า ต่อพระอริยสงฆเจ้า ขอกรรมน่าติเตียนเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้ล่วงเกินแล้ว ด้วยความตั้งใจก็ดี ไม่ตั้งใจก็ดี รู้ก็ดี ไม่รู้ก็ดี ขอองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระธรรมเจ้าทั้งหลาย พระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย พระอริยสงฆเจ้าทั้งหลาย โปรดทรงเมตตา ต่อตัวข้าพเจ้า จงงดโทษ และงดซึ่งบาปชั่ว ที่จะติดตัวข้าพเจ้า ณ โอกาสต่อไป ขอพระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระธรรมเจ้าทั้งหลาย พระโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย พระอริยสงฆเจ้าทั้งหลาย โปรดทรงเมตตาประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า ณ กาลบัดนี้ เทอญ

มือลูกสิบนิ้ว ยกเหนือหว่างคิ้ว ต่างธูปเทียนทอง

วงพักตร์โสภา ต่างมาลากอง

ดวงเนตรทั้งสอง ต่างประทีปถวาย

ผมเผ้าเกล้าเกศ ต่างปทุมเมศบัวทองพรรณาราย

วาจาเพราะผอง ต่างละอองจันทร์ฉาย

ดวงจิตขอถวาย ต่างรสสุคนธา

ปวงข้าพเจ้าทั้งหลาย
ขอบูชาซึ่งคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า
คุณพระโพธิสัตว์เจ้า คุณพระอริยสงฆเจ้า
ด้วยอามิสบูชา และปฏิบัติบูชา ในวันนี้
ขอพระเป็นเจ้าทั้งหลาย โปรดจงรับ
ซึ่งการบูชาของข้าพเจ้าทั้งหลาย
จงสำเร็จประโยชน์ และความสุข
ตลอดกาลนานเทอญ

เวียนจากซ้ายไปขวา

รอบแรกให้ภาวนาว่า **พุทธบูชา ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้า**

รอบสองให้ภาวนาว่า **ธัมมะบูชา ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรม**

รอบสามให้ภาวนาว่า **สังฆะบูชา ข้าพเจ้าขอบูชาพระสงฆ์**

(เสร็จแล้วให้แผ่เมตตา)

อานิสงส์จะเกิดผลต่อเมื่อ
ได้ลงมือปฏิบัติเท่านั้น

จงตั้งใจสลัดอารมณ์ ความวุ่นวายใดๆ ทั้งหลายที่เป็น "ขยะหยากเยื่อหยากไย่" ของความคิด สติ และดวงจิต สลัดให้หลุด หยุดมันให้ได้ แล้วก็สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ดูดเอากลิ่นอายแห่งความเบิกบาน พลังแห่งชีวิต และเสรีภาพอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นเสรีภาพที่เราปลดปล่อย ขยะ "หยากเยื่อหยากไย่" ฝุ่นละอองแห่งดวงจิต รวมทั้งความคิดทั้งหลายได้ เราจะเล่นเกม และเล่นสนุกกับกิริยาท่าทาง และกระบวนการแห่งความคิด อันเยอะแยะมากมาย ลองมาหาความเพลิดเพลินเบิกบานสำราญใจด้วยการวางภาระทั้งหลายให้จบสิ้น และหมดลงไปในบัดดล กลายเป็นบุคคลผู้เปล่า ผู้ปราศจาก เปล่าและว่าง ปราศจากความคิดอ่านทั้งปวง ผนึกกายและใจให้แนบแน่นกันเป็นหนึ่งเดียว โดยไม่ให้ความคิดมาแยกออกจากกาย ผูกกายกับใจให้รวมเป็นหนึ่ง ฝึกได้ขนาดนี้ อย่างนี้ และถึงขั้นนี้ จนถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิต เราจะได้มีสติดำรงมั่นในจิตวิญญาณที่ใสสะอาด มีทางแห่งสุขคติภพเป็นที่ไปในวาระสุดท้ายของชีวิต

เมื่อจิตเราไม่เศร้าหมอง ไม่ขุ่นมัว ไม่ฝักใฝ่ ไม่ดิ้นรน ไม่ขัดข้อง ไม่กระเสือกกระสน และไม่แสวงหา ถือว่าเป็นหนทางปิดกั้น "อบายภูมิ" เพราะพระศาสดาทุกพระองค์ทรงกล่าวว่า **"ผู้ไม่ดิ้นรนจนเกินพอดี ไม่กระเสือกกระสนแสวงหา คือผู้สันโดษยินดีในสิ่งที่พึงมีพึงได้ ย่อมพบทางสบาย ผ่อนคลายอิสระ สัตว์ทั้งหลายที่เที่ยวเดือดร้อนดิ้นรน กระเสือกกระสนและแสวงหานั้น เป็นกิริยาของอสูรกาย เดรัจฉาน เปรต และสัตว์นรก รวมทั้งกริยาอาการของผู้ทุกข์ไม่รู้จบสิ้น..."**

สมณะ นักบวช พระ หรือผู้สงบ ผู้หยุด ผู้ไม่วิ่ง ผู้สันโดษ ผู้ไม่แสวงหา เป็นสภาวะของ “เนกขัม” ถือการออกบวชแห่งจิตวิญญาณ เป็นหนทางอันบริสุทธิ์ใสสะอาด เป็นความสงบ และสันติ เป็นความรู้สึกสุข เสรีภาพ และเป็นเสรีภาพที่ได้รับการปลดปล่อยจากจิตวิญญาณที่หิ้วอยู่-หุ้มอยู่-จมอยู่ ในกองขยะหยากเยื่อหยากไย่ทั้งหลายในและนอกกายเรา...

โปรดกรุณาปลดปล่อยตนเองออกจาก “คุกแห่งอารมณ์” ไม่มีผู้ใดในโลกมาขังเราได้ ถ้าเราไม่ขังตัวเราเอง พวกเราทุกคนกำลังตกเป็นทาส **เป็นนักโทษที่มี “คุก” เป็นเครื่องจองจำ นั่นก็คือ “อำนาจแห่งกรรม” และ “การกระทำที่ไร้ความไตร่ตรองและพิจารณา”**

ในขณะเดียวกัน เราก็ “ติดคุก” อยู่ลึกๆ ซึ่งมันซ่อนอยู่ในดวงใจเล็กๆ เป็น “คุก” ที่มีอำนาจผูกให้เราตกอยู่ในความหลง ความโกรธ ความโลภ และความสับสนวุ่นวาย คุกชนิดนี้มันยิ่งใหญ่กว่า “คุก” ที่ชาวโลกสร้างมันขึ้นมา เพื่อขังมหาโจรเสียด้วยซ้ำ เพราะว่า สัตว์ตนใด “ติดคุกแห่งอารมณ์” เขาจะไม่มีวันได้ออก ไม่มีใครบอกได้ว่า เขาจะ “ออกจากคุก” เมื่อไหร่ อย่างไร จนกว่าเขาจะสามารถหาทางออกได้ด้วยตัวของเขาเอง เพราะสรรพสัตว์ที่ “ติดในคุกอารมณ์” จึงต้องอุบัติ “พระพุทธเจ้าผู้ยิ่งใหญ่” มาทำหน้าที่เป็นนายทวารไปไขกุญแจ ปลดปล่อยสรรพสัตว์พ้นจากโทษทัณฑ์ และบ่วงกรรม ความเป็นทาสของความหลงโง่งมงาย

เราชาวศากยะและตระกูลวงศ์แห่งพระศาสดา มีหน้าที่ปลดปล่อยตนเอง แล้วก็ปลดปล่อยสรรพสัตว์ที่ไม่ใคร่ระวัง สติรู้ตัวทั่วพร้อมให้พ้นบ่วงแห่งกรรม และทุกข์โทษภัยทั้งหลาย ที่เกิดขึ้นจากอารมณ์ใจ

ที่ไม่ได้มีการพัฒนาและฝึกฝน และไม่ได้ระแวดระวังด้วยความรู้สึกที่ได้จากตาเห็น หูฟัง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรับรส กายถูกต้องสัมผัส ไม่มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม **เราปล่อยให้ตัวเองติด "คุก" และส่งเสริมให้วิญญาณ "ติดคุก" อีกต่างหาก โดยการหลงใหลลื่นถลาไปกับ "ตาเห็นรูปสวย" "หูฟังเสียงเพราะ" "จมูกได้กลิ่นหอม" "ลิ้นรับรสอร่อย" "กายถูกต้องสัมผัสที่ชอบ"** ลองมาใช้เวลาอันน้อยนิด สมมติว่าจะปลดปล่อยตัวเองออกจาก "คุก" แห่งความวุ่นวาย สับสน และหงุดหงิด โดยการมีสติควบคุม สิ่งที่เกิดจากตาเห็น หูฟัง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรับรส กายสัมผัส อย่าปล่อยให้มันมามีอำนาจเหนือจิตใจของตนเอง

วิธีการปลดปล่อยตนเองก็คือ หยุดคิด หยุดพูด หยุดทำ หยุดพฤติกรรมต่างๆ และอย่าปล่อยให้ความรู้สึกใดๆ ปรากฏขึ้นในขณะนี้ ยกเว้นมีความรู้สึกว่า "กายรวมใจเป็นผนึกแนบแน่น" มีสติสัมปชัญญะคือความรู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่ภายในกาย จงอย่าปล่อยให้อารมณ์ใดๆ หรือจิตแห่งมาร มาฉุดกระชากลากเราออกไปนอกกายนี้ อย่าปล่อยให้อารมณ์ใดๆ เกิดขึ้นภายในกายนี้ในเวลานี้เป็นอันขาด **เมื่อเราทำได้ถือว่าเป็นผู้ที่ฝึกตนเองที่พร้อมจะปลดปล่อยวิญญาณให้เป็นอิสระ...ได้ในลำดับต้น**

ระเบียบในการอยู่ร่วม

ลูกรัก

เจ้าจงสำนึกเถอะว่า...ระเบียบปฏิบัติ อันเคร่งครัด เข้มงวด หยุบหยิบ หยุมหยิม เล็กน้อยนั้น พ่อคิดว่า...มันสามารถปลุก ให้เจ้าตื่นอยู่เสมอ ถ้าลูกปฏิบัติมันด้วยใจ

คำปรารภ

ลูกรัก

การที่พ่อตั้งกฎเกณฑ์กติกา ระเบียบ จารีตประเพณีของที่นี่ขึ้นมา มิใช่พ่อจะอวดดี ไม่เห็นพระธรรมและวินัยอยู่ในสายตา หรือคิดจะล้มล้างกฎเกณฑ์กติกาเดิมของพระพุทธเจ้าก็มิใช่ และมิใช่ธรรมวินัยของศาสนาย่อหย่อนไม่มีประโยชน์ล้าสมัย เช่นนี้ก็มิใช่ ทุกสิ่งที่พระศาสดาทรงตรัสนั้นเป็นสัจจะ เป็นความจริงแท้ที่มีอยู่ในโลก ไม่มีมนุษย์ มาร พรหม และสัตว์ตนใดจะสามารถ ทำลายความจริงของโลกและจักรวาลลงได้ แต่เพราะพ่อเห็นว่า... พวกเราทั้งหลายมีปกติที่ไม่ปกติ เป็นผู้หลงงมงายมืดบอดมากด้วยสนิมฝุ่นละอองผงธุลีเข้าจับกิน ห่อหุ้มหัวใจ และธรรมจักษุของพวกเราอยู่มากมาย

จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่พ่อผู้มีความเอื้ออาทรต่อลูกสุดหัวใจ ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเคาะ ปัดกวาด เช็ดถูและล้างทำลาย สิ่งที่เป็นสนิมฝุ่นละออง ผงธุลี อันเป็นเหตุทำให้เจ้ามืดบอดและไม่ละอาย ให้มันหมดออกไปจากตัวตนแท้ๆ ของเจ้า เจ้าก็จักได้เดินทางเข้าไปสู่ประตูแห่งสัจธรรมของพระศาสนาได้อย่างถูกต้อง

เช่นนี้...ขอลูกผู้หวังความสะอาด สว่าง สงบ อย่าได้คลางแคลงระแวงสงสัยต่อกติกาใดๆ ที่พ่อตั้งขึ้นเลย เพราะนอกจากจะเสียเวลาเปล่าแล้ว ยังทำให้ลูกหมดประโยชน์ อันพึงได้อีกด้วย แต่ถ้าลูกยังไม่หายจากการคลางแคลงสงสัย เจ้าก็จงทดลองศึกษา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กติกาที่พ่อตั้งไว้ทดลองปฏิบัติดูก่อน ส่วนผลลัพธ์นั้น พ่อจะไม่บอกว่าเป็นอย่างไร ถ้าลูกศึกษาปฏิบัติมันด้วยใจ ลูกคงจะรู้เอง

ผู้ที่จักเข้ามาอยู่ที่นี่

เพื่อให้แน่ใจว่า...ท่านได้เพียรพยายามมีความจริงใจที่จักศึกษาในการที่จะ ลด ละ เลิก อะไรๆ อันเป็นเหตุทำให้เกิดอารมณ์ และอะไรๆ อีกมายมายตามมา ท่านทั้งหลายจักต้องถอดหน้ากาก รวมทั้งต้องปลดพยศของท่านออก ด้วยวิธีดังนี้คือ

ไม่ว่าท่านจัก อายุ พรรษา เท่าไร มีความรู้แค่ไหน มียศอะไร จักเป็นผู้อ่อนแก่และปานกลางก็ตาม **ท่านต้องเคารพผู้ที่มาอยู่ที่นี่ก่อนท่าน** แม้จักเป็นเณรตัวเล็กๆ ที่สามารถจักเข้าใจสื่อความหมายในภาษาของครูก่อนท่านผู้มาใหม่ ต้องถือว่า...ผู้ที่อยู่ก่อนเหล่านั้น เป็นผู้มีประสบการณ์ทางวิญญาณก่อนผู้ที่มาอยู่ทีหลัง

เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพื่อป้องกันปัญหาที่จักตามมา และเป็นวิถีทางในการกำจัดความถือตัวถือตน อันเป็นเหตุให้ระคนกับสิ่งสกปรกรกรุงรัง ที่ติดอยู่ในสันดานมาเนิ่นนาน

ผู้ที่เข้ามาศึกษาใหม่ ไม่ว่าจักเก่ามาจากไหน

ถ้าท่านตัดสินใจเข้ามาอยู่ที่นี่แล้ว นั่น...แสดงว่า ท่านตั้งใจเข้ามาศึกษาหาประสบการณ์ทางวิญญาณ ถ้ายังอยู่ไม่ถึง ๓ ปี ๕ ปี ห้ามเดิน

ทางไปไหน ถ้ามีเหตุจำเป็นจักต้องไป ต้องให้ครูแบบพุทธะนำพาไป และต้องบอกเวลาที่จะไป กำหนดเวลากลับ รวมถึงแจ้งภาระ ธุระที่ต้องไปให้ผู้นำของอาวาสนี้ได้ทราบด้วย

ความสามัคคีในการอยู่ร่วม

ทุกคนจักต้องอยู่ร่วมกัน ด้วยจิตใจที่เอื้ออาทร และการุณยภาพต่อกันและกัน ให้เปรียบประดุจดั่ง แขน ขา หู ตา จมูก ปาก ลิ้น กาย ใจ ของตน ถ้าปรากฏว่ามีผู้หนึ่งผู้ใด กระทำกรรมไม่ว่าจักด้วยวิธีใดๆ อันจะนำมาซึ่งความร้าวฉานแตกแยก แสดงออกมาในทางที่ขาดความเอื้ออาทร และการุณยภาพ ซึ่งกันและกัน ไม่ว่าเธอจักทำกรรมอันนั้น ต่อบุคคลหรือคณะสงฆ์ก็ตาม ให้เป็นหน้าที่ของพระธรรมเถระหรือผู้นำของที่นี่ เรียกเธอมาว่ากล่าวตักเตือน ให้เธอเปลี่ยนความประพฤติของเธอเสียใหม่ และให้เธอขอขมาต่อคู่กรณี ถ้ามี แต่ถ้าไม่มีคู่กรณี ให้กล่าวขอขมาโทษต่อหน้าหมู่สงฆ์ทั้งหมด ถ้าเธอยินยอมทำตามนับว่าดี แต่ถ้าเธอมิยอมทำตาม ให้พระธรรมเถระ หรือ คณะสงฆ์ ขับเธอออกเสียจากอาวาสนี้ แล้วติดประกาศพร้อมรูปถ่าย ห้ามเข้ามาสู่อาวาสนี้ จนกว่าคณะสงฆ์จักเห็นว่าเธอเป็นผู้อ่อนควรต่อการอบรมสั่งสอน จึงอนุญาตให้เธอเข้าสู่อาวาสนี้ได้

การสำรวจตรวจตรา

ภายใน ๓ วัน ทุกคนที่อยู่อาศัยที่นี่ ต้องเดินดูให้รอบๆ ทั้งวัด ถ้าผู้ใดมิยอมเดินสำรวจตรวจตราภายในวัด ตามกำหนดให้ขับเธอออกไปเสียจากวัด ยกเว้นมีเหตุจำเป็น เช่น ฝนตก หรือมีอันเดินทางไปที่

อื่นและป่วย

เมื่อผู้ใดเข้ามาอยู่ในอาวาสนี้แล้ว คราครั้งใดที่เดินไปพบสิ่งสกปรกและความไม่มีระเบียบเรียบร้อย แล้วไม่จัดการกระทำดูแลให้เป็นระเบียบเรียบร้อย เช่นนี้ต้องถือว่า...เธอยังมากไปด้วยความเห็นแก่ตัว รวมทั้งจิตใจยังคับแคบ ไม่มีความเสียสละ ให้อำนาจพระธรรมเถระ เรียกเธอมาว่ากล่าวตักเตือน ถ้าเธอยอมเชื่อฟัง ก็นับว่าเป็นผู้จักอบรมสั่งสอนได้ แต่ถ้ามิเชื่อฟัง ให้ขับเธอออกเสียจากอาวาสนี้

ผู้ที่ปรารถนาเข้ามาอยู่ที่นี่ จะต้องเพียรพยายามกระทำดังนี้

ปราบ-พยศ ลด-มานะ ละ-ทิฐิ ทรง-สติ ดำริเป็นสัมมา

ผู้ที่เข้ามาอยู่ที่นี่ ต้องไม่เป็นผู้ติดยาเสพย์ติดทุกชนิด

ถ้าติดต้องบอกให้ทราบ และพยายามเลิก แต่ในขณะที่เลิกไม่ได้หรือกำลังจะเลิก ถ้าเข้ามาอยู่แล้ว จักต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของพระสังฆเถระ หรือพระธรรมเถระ ท่านผู้มีอำนาจทั้งสอง ควรจักบอกให้เธอเลิก และเลิกให้ได้เด็ดขาด ภายในเวลากี่วัน และถ้าเกินกำหนดวันยังขืนเสพย์อีก ให้พระธรรมเถระใช้อำนาจขับเธอออกจากวัดนี้ทันที

เช่นนี้ ต้องถือว่าเธอมิได้มีเจตนาเป็นนักบวชที่ดี ปล่อยเอาไว้จะเป็นภัยต่อพระศาสนาได้

ผู้ที่อยู่ที่นี่ จักต้องยินดีในเสนาสนะ

ที่คณะสงฆ์ หรือผู้ที่ทำการแทนพระสงฆ์จัดให้ และต้องดูแลรักษาความสะอาด จัดให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ถ้ามีอะไรชำรุดเสียหาย

ให้แจ้งต่อคณะสงฆ์ และจัดการซ่อมแซมให้กลับเป็นดี ห้ามย้ายที่อยู่เร่ร่อนก่อนได้รับอนุญาตจากคณะสงฆ์ ผู้ทำการแทน หรือ พระสังฆเถระ ผู้ใดฝ่าฝืนให้ถือว่า ไม่อยู่ในอำนาจของพระสงฆ์ที่ปกครองได้ เป็นผู้ที่ดื้อด้าน ว่ายาก สอนยาก ไม่ควรจะอยู่ร่วมกับผู้อื่น ให้ขับเธอออกจากอาวาสนี้

เรื่องการเก็บรักษา และใช้จ่ายปัจจัยลาภ

เป็นที่ปรากฏว่า เมื่อมีการออกระเบียบที่ว่าด้วยเรื่อง มีปัจจัยลาภในครอบครอง ปรากฏว่าทุกท่านเมื่อได้รับสิ่งของเครื่องใช้หรือทรัพย์ไม่ว่าจะได้มาจากชาวบ้านถวายให้ หรือได้จากอาวาส หรือสิ่งของอุปกรณ์เครื่องใช้ของใช้ของสงฆ์ ดูเหมือนว่าจะเร่งรีบใช้ให้มันหมดไปโดยเร็ว อาจจะเป็นด้วยความคิดที่ว่า รีบๆ ใช้ให้มันหมด เก่าๆ ขาดๆ หรือให้ชำรุดโดยเร็ว เพื่อจะได้ขอ หรือเบิกมาใหม่ หรือเปลี่ยนเอาของใหม่ และการได้รับทรัพย์สินเงินทองจากการถวายจากสงฆ์ ก็รีบเร่งจับจ่ายใช้ซื้อสิ่งของต่างๆ มาบำรุงบำเรอความทะเยอทะยานอยากของตน แทนที่จะเก็บเอาไว้ใช้สอยในยามจำเป็นหรือยามคับขัน และบางทีเงินทองที่ได้มามีจำนวนเกินกว่า ๑๐๐ บาท ก็รีบจับจ่ายใช้ในส่วนที่เกินนั้นให้หมดไปโดยไม่ยอมนำมาสละให้ไว้ในคลัง เช่นนี้ ส่อให้เห็นว่า...เป็นการกระทำของผู้ละโมบ และเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ

การกระทำทั้งหลายเหล่านี้ คือเครื่องแสดงว่าเป็นผู้ไม่สันโดษไม่ยินดีในสิ่งที่พึงมีพึงได้ และเป็นผู้ทะเยอทะยานอยากไม่รู้จักจบสิ้น และบางท่านบางคนก็มุบมิบเก็บซ่อนทรัพย์สิน สิ่งของเครื่องใช้ เกินกว่าที่กำหนด โดยไม่ยอมสละเป็นกองกลาง นั่นแสดงว่า...เธอยังไม่

เอื้อเฟื้อต่อพระวินัย ยังมิได้เป็นนักบวชของศาสนา

เมื่อการกระทำทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้น ไม่ว่าจักด้วยเจตนาใดๆ ให้อำนาจพระธรรมเถระ พระสังฆเถระ หรือเป็นผู้นำของที่นี่ มีสิทธิ์สั่งงดการเบิกจ่ายสิ่งของเครื่องใช้ ทรัพย์ เงินทองทุกชนิด จนกว่าจักเห็นว่าเธอผู้นั้นได้เปลี่ยนอุปนิสัยกลับเป็นผู้เหมาะต่อการรับบูชา และควรที่หมู่คณะจะสงเคราะห์

ผู้ที่อยู่ที่นี่ ห้ามบอก เรียน สอน สิ่งที่เป็นเดรัจฉานวิชา และพูดสิ่งที่เป็นเดรัจฉานคาถา (คือคาถาของสัตว์เดรัจฉาน)

นั่นคือ...พูดแล้วมิได้ทำให้ผู้ฟัง รู้ตื่น และเบิกบาน เช่น ทำตัวเป็นหมอดู เป็นผู้ให้ฤกษ์ยาม บอกใบ้ให้หวย หรือให้โชคลาภต่างๆ ผู้ใดฝ่าฝืนกระทำ ถือว่านั่นคือการทำลายพุทธศาสนา ให้ขับเธอออกเสียจากอาวาสนี้ และห้ามเข้าสู่อาวาสนี้โดยเด็ดขาด จนกว่าคณะสงฆ์จะเห็นว่าเธอเป็นนักบวชสมณะในพระพุทธศาสนาอย่างสมบูรณ์ จึงอนุญาตให้เข้าสู่อาวาสนี้ได้

เรื่องการประชุม

พระพุทธศาสนานี้ มีอายุยืนยาวอยู่มาได้เกินกว่า ๒,๐๐๐ ปี เพราะว่า หมู่สงฆ์สาวกหมั่นประชุมกันอยู่บ่อยๆ หมั่นประชุมกันเนืองนิตย์ เพื่อช่วยกันกำจัดความสกปรก อันพึงจักมีอยู่ในหมู่คณะ เพื่อเรียบเรียงพระธรรมวินัย เพื่อศึกษาสัจจธรรม และเพื่อทำลายอัตตาความเห็นแก่ตัว ทั้งเพื่อความสามัคคีกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในด้านการกระทำ ความคิด คำพูด

เพราะเหตุนี้ คราใดมีสัญญาณเรียกประชุม เพื่อความพร้อมเพรียงและขจัดปัญหาความล่าช้า โดยมิต้องให้มีการรอคอย ให้ทุกคนเข้ามาสู่ที่ประชุม หลังจากสิ้นเสียงสัญญาณแล้ว ไม่เกิน ๑๕ นาที ถ้าผู้ใดมาล่าช้ากว่ากำหนด ให้ผู้นำหรือพระธรรมเถระว่ากล่าวตักเตือนและสอบถามต่อหน้าหมู่คณะสงฆ์ ถ้ามาล่าช้าเป็นประจำ ว่ากล่าวตักเตือนแล้ว ยังมิแก้ไขปรับปรุงตัวเอง ให้ผู้นำของที่นี่ หรือพระธรรมเถระ สั่งลงโทษให้ทำกิจกรรมต่างๆ ตามแต่จะเห็นสมควร

ระเบียบการปกครองที่นี่

สิ่งที่ต้องทำและจำให้ขึ้นใจ ต้องปกครองโดยสามัคคีธรรม มีสรรพกิจน้อยใหญ่ ต้องให้ได้รับความเห็นชอบจากคณะสงฆ์ ให้ใช้เสียงส่วนใหญ่เป็นประมาณ เมื่อได้รับการตกลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จักต้องร่วมแรงร่วมใจกันทำสรรพกิจนั้นๆ ให้ลุล่วงไปด้วยดี และรวดเร็ว ทั้งนี้การทั้งหมดต้องเป็นไปตามคำบอก สั่งสอนของผู้ที่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้นำในการทำสรรพกิจนั้นๆ ห้ามมิให้ผู้ใดละเมิด ฝ่าฝืน หรือก่อความวุ่นวายและสร้างปัญหา ถ้าผู้ทำสรรพกิจนั้นๆ ได้เพียรพยายามกระทำได้ ด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม กลับยังมีผู้คิดค้านกล่าวโจทก์ไปในทำนองเสียหาย และสร้างปัญหาหรือละเมิดต่อหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมาย ให้ผู้ที่เป็นประธานสงฆ์ในที่นี้ ถอดเธอเสียจากหน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายในเวลานั้น และตักเตือนว่ากล่าว ถ้ายังดื้อด้านว่าไม่ฟัง ให้ใช้อำนาจสงฆ์ หรือผู้นำ ขับเธอให้ออกไปเสียจากอาวาสนี้

ถ้ามีผู้ใดไม่เห็นด้วย ต่อสรรพกิจนั้นๆ และไม่เข้าร่วมกระทำ ก็ให้

คณะสงฆ์ หรือพระธรรมเถระเรียกเธอมาอบรม ให้เธอมีความเห็นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับส่วนรวม และให้เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นใหญ่ แต่ถ้าเธอยังขัดขืน ดื้อดึงไม่เชื่อฟัง ก็ให้เปลี่ยนกรรมนั้นๆ ให้เธอเสียใหม่ตามความเหมาะสม ถ้าเธอยินยอม ก็เป็นดีไป แต่ถ้าเธอมิยินยอม หรือความเห็นของเธอไม่ลงรอยกันกับส่วนรวมบ่อยๆ ครั้งนี้ ถือว่าเป็นเพราะยังมีทิฐิไม่ลงรอยกันกับส่วนรวม ก็ไม่ควรอยู่ร่วมกัน จงแยกเธอไปอยู่เสียที่อื่น

แต่ถ้าผู้ก่อความวุ่นวาย และผู้สร้างปัญหาเป็นผู้นำเสียเอง ให้ใช้อำนาจสงฆ์ ถอดผู้นั้นออกเสียจากตำแหน่งผู้นำ และปรับให้ผู้นั้นประพฤติกรรมที่นำประโยชน์แก่หมู่คณะ จนกว่าจะเป็นเวลาอันสมควรจึงคืนอำนาจหรือตำแหน่งให้

การทุกอย่างนี้ ให้เป็นไปตามความเห็นควรของหมู่สงฆ์ พระสงฆ์เถระ และพระธรรมเถระ หากผู้กระทำความผิดนั้น ไม่ยอมเชื่อฟังอำนาจของคณะสงฆ์ หรือบุคคล ให้พระสงฆ์ทั้งปวงขับเธอออกเสียจากอาวาสนี้ และติดรูปประกาศห้ามเข้าสู่อาวาสนี้ตลอดไป จนกว่าคณะสงฆ์จะเห็นว่าเธอผู้นั้น เป็นผู้อ่อนควรต่อการอบรมสั่งสอน จึงจะรับเข้าสู่อาวาสนี้ได้

การปกครองโดยสามัคคีธรรม

ผู้ใดมีความประพฤติเสียหาย เช่น การกระทำ คำพูดหรือแสดงออกของอุปนิสัยเป็นที่น่ารังเกียจของส่วนรวม และเรื้อรังมาเป็นความเสื่อมเสียต่อส่วนรวม และพระศาสนา หากมีผู้พบเห็น รู้เรื่องในการกระทำนั้นๆ ให้ท่านผู้รู้เรื่องนั้นกล่าวโจษแจ้งเรื่องนี้ขึ้นในท่ามกลางสงฆ์

เพื่อที่คณะสงฆ์จักได้ไต่สวนตรวจสอบว่า...เป็นเรื่องเท็จจริงประการใด ถ้าจริงก็ให้คณะสงฆ์ แต่งตั้งผู้ว่ากล่าวตักเตือน และคอยดูแลกำกับความประพฤติของผู้นั้นได้กลับเป็นดี แต่ถ้าว่ากล่าวตักเตือน และควบคุมความประพฤติอยู่ระยะหนึ่งยังไม่เชื่อฟัง ทั้งยังขืนดื้อดึงกระทำอีก ให้คณะสงฆ์มีอำนาจขับเธอผู้นั้นออกเสียจากอาวาสนี้ เพราะถ้าขืนปล่อยไว้ก็จักยังความฉิบหายมาสู่หมู่คณะ

แต่ถ้าตรวจสอบพิจารณาดูกิริยาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ยังไม่พบความบกพร่อง ผิดพลาดของผู้ถูกโจษ ให้เรียกตัวผู้โจษมาไต่สวนหาความกระจ่างว่าโจษกันเพราะเหตุใด และให้ผู้นำของที่นี่ หรือพระธรรมเถระมีหน้าที่ระงับเหตุนั้นๆ ให้หมดสิ้นไป และให้เอาผิดแก่ผู้โจษขึ้น โดยอคติ คิดใส่ร้าย ต้องการความเสียหายให้แก่ผู้ถูกโจษ ถ้าเป็นเช่นนี้ให้ผู้นำคณะสงฆ์ พระธรรมเถระสั่งให้กระทำกรรมต่างๆ จนเห็นว่าสาสมต่อความผิด จึงอภัยและว่ากล่าวตักเตือนอย่าให้ทำอีก

ระเบียบข้อนี้ มุ่งหวังต้องการให้อยู่ร่วมกันโดยสามัคคี และช่วยกันกำจัดความสกปรกออกเสียจากหมู่คณะ แต่ถ้ามีผู้พบเห็นว่าบุคคลในหมู่ของตน หรือผู้อิงอาศัยอยู่ที่นี่ กระทำความเสื่อมเสียสกปรก ผู้ที่พบเห็นนั้นกลับนิ่งเฉย ไม่ยอมว่ากล่าวตักเตือน หรือกล่าวโจษขึ้นในท่ามกลางสงฆ์ ให้อำนาจผู้นำของที่นี่ หรือพระธรรมเถระ เรียกผู้ที่ทอดธุระนั้นมาตำหนิ และสั่งสอนว่าต่อไปห้ามมิให้ทอดธุระนั้นๆ อีก

ที่ต้องให้ตำหนิต่อผู้เห็นผู้อื่นทำผิด และไม่ว่ากล่าวตักเตือน ก็เพราะเขาผู้นั้นเป็นผู้ไร้น้ำใจ ไม่เอื้ออาทรต่อประโยชน์ผู้อื่น การทั้งหมดนี้ ให้กระทำต่อหน้าสงฆ์ทั้งหมด

การปกครองในอาวาสนี้

ให้อำนาจพระธรรมเถระ และคณะสงฆ์ แต่งตั้งกรรมการบริหารกิจการพระศาสนาในอาวาส ให้พระธรรมเถระเป็นประธานกรรมการบริหารโดยตำแหน่ง ซึ่งกรรมการทุกท่านจะต้องร่วมเข้าประชุม และกระทำกิจกรรมทุกครั้งอย่างพร้อมเพรียง จะขาดและไม่ร่วมกิจกรรมนั้นๆ ไม่ได้ เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็น และกระทำกิจกรรม ต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร หรือบอกต่อหัวหน้าคณะสงฆ์

หากปรากฏว่า...กรรมการท่านใดขาดประชุม หรือไม่ร่วมประชุมแม้เพียงครั้งเดียว ก็ให้ถือว่าหมดฐานะการเป็นกรรมการบริหารโดยปริยาย ยกเว้นแต่จะแจ้ง หรือบอกลา ซึ่งลาได้ไม่เกิน ๓ ครั้งต่อปี ถ้าลาเกิน ถือว่าพ้นจากตำแหน่งกรรมการบริหารโดยปริยาย

ความเคารพยอมรับ

ไม่ว่าผู้ใดมี ยศ มีอายุ มีฐานะ สูงส่งมาจากไหน เมื่อเข้ามาอยู่ในที่นี้แล้ว จักต้องให้ความเคารพผู้นำ พระธรรมเถระให้มาก การสิ่งใดที่เป็นคำสั่ง คำบอก คำสอน คำชี้แจง แสดงเหตุผล อันอยู่ในความถูกต้องตามพระวินัย ให้ถือว่า มันเป็นคำบอกกล่าวของผู้ที่สืบทอดวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธะอิสระ ทุกคนจะต้องยอมรับเคารพ และเชื่อฟังโดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นแต่ คำบอก สั่งสอนชี้แจง ไม่มีเหตุผลที่ดี ไม่ถูกต้องเฉพาะกาล ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม ไม่เกื้อกูลต่อพระธรรมวินัย และอาจเป็นภัยต่อพระศาสนาเช่นนี้ ให้ผู้ที่ได้รับคำสั่งแจ้งโทษ หรือประกาศต่อที่ประชุมสงฆ์ขอให้คณะสงฆ์ลงมติเป็นเอกฉันท์ และให้ถือว่ามติส่วนใหญ่เป็นการ

ยอมรับ และปฏิบัติตามได้

ห้ามพระเณรในอาวาสนี้

เรียนรู้นอกเหนือจากสิกขา ๓ คือ สิ่งที่พระภิกษุ สามเณร จะต้องศึกษา มี ศีล สมาธิ ปัญญา ยกเว้นมีเหตุจำเป็น เช่น การเรียนภาษา พิมพ์ดีด การบัญชี คอมพิวเตอร์ ซึ่งต้องนำมาใช้เผยแพร่และสร้างสรรค์พระศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง และถูกต้องตรงแนว (อนุญาตให้เรียนภาษาได้ แต่ต้องนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อพระศาสนา จึงจะอนุญาตให้เรียน)

ห้ามยินดีต่อการได้รับเกียรติยศ

ยกย่องฉลองพัดยศ ไม่ว่าจะเป็นพัดยศ หรือเกียรติยศของใคร ก็ห้ามฉลอง เพราะต้องถือว่าเกียรติยศ ลาภสักการะ ชื่อเสียงนั้นเป็นเพียงมายา และเป็นเครื่องพันธนาการสรรพสัตว์ให้ติดอยู่ในวัตถุ ทางพระศาสนา ถือว่าเป็นมูตรคูถ และของสกปรก จะต้องชำระล้างให้หมดไปโดยเด็ดขาดจากอาวาสนี้

หน้าที่ของคณะกรรมการบริหาร

คณะกรรมการบริหาร ต้องมีหน้าที่จัดกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับพระศาสนา ศาสนสมบัติ ศาสนวัตถุ ศาสนสถาน ศาสนบุคคล และศาสนธรรม ทั้งกิจกรรมอื่นๆ ที่จำเป็น กิจกรรมทุกชนิด ประธานกรรมการ หรือเลขาธิการ หรือคณะบุคคล คณะสงฆ์ จะต้องนำเข้ามาสู่ที่ประชุม แจ้งรายละเอียดปรึกษา หรือบอกวิธีการปฏิบัติ และค้นหาข้อดี ข้อเสีย ขั้นสุดท้ายต้องได้รับสังฆามติ หรือประชามติจากที่ประชุมเป็นเอกฉันท์

จึงจะทำหรือไม่ทำ และถ้าความเห็นส่วนใหญ่ในที่ประชุมให้ทำ หลังจากการพิจารณา รวมทั้งข้อดี และข้อเสียเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ให้ประธาน หรือ ผู้ทำการแทน แต่งตั้งผู้รับผิดชอบ และผู้กระทำการนั้นๆ ตามแต่เห็นสมควร

หลักการพิจารณาแต่งตั้งผู้กระทำการแทน
คณะกรรมการบริหารคณะสงฆ์และเจ้าอาวาส

จะต้องพิจารณาถึงอารมณ์ ความจริงจัง และต้องมีความจริงใจ ซื่อสัตย์ ยุติธรรม เสียสละ จิตใจต้องเอื้ออาทรและการุณย์ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับของชนทั้งหลาย การทั้งหมดที่เป็นมติของคณะกรรมการบริหาร ให้ประธาน เลขาธิการ หรือ ผู้ที่รับแต่งตั้ง เป็นผู้ควบคุมดูแลอีกชั้นหนึ่ง เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย

เจ้าอาวาสมีหน้าที่ดังนี้

ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสจะต้อง

๑. เป็นเจ้าหน้าที่ทำการแทนหมู่สงฆ์ เช่น เป็นผู้แทนคณะสงฆ์ในการติดต่อประสานงานการบัญชี และการออกสังคมระดมความสามัคคี

๒. เป็นเจ้าหน้าที่รับภาระ ธุระต่างๆ ในการจำแนกแจกแจงหน้าที่ให้ทำสรรพกิจอันพึงมีในอาวาส และนอกอาวาส

๓. มีตำแหน่งเป็นเลขานุการกรรมการบริหารวัด

๔. การทั้งหมดนี้ จะต้องกระทำด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรม และถูกต้อง

๕. ภารกิจของเจ้าอาวาสให้อยู่ในความควบคุมดูแลของพระธรรม

เถระ พระสังฆเถระ คณะสงฆ์เป็นผู้มีอำนาจชี้ขาดว่า ควรหรือไม่ควร ถูกหรือผิด ซึ่งถ้าเจ้าอาวาสมิได้เชื่อฟัง (ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส ต้องยอมรับว่า...ตนเป็นผู้รับใช้หมู่สงฆ์ มิใช่เจ้านาย ให้มีอำนาจตามที่หมู่สงฆ์มอบหมายให้) ในมตินั้นๆ ก็ให้พระธรรมเถระ และพระสงฆ์ ถอดเธอเสียจากตำแหน่งและหน้าที่ ให้คณะสงฆ์แต่งตั้งผู้รักษาการตำแหน่ง และหน้าที่แทน ส่วนเจ้าอาวาสที่ถูกถอดให้พระธรรมเถระ และคณะสงฆ์สั่งลงโทษให้เธอทำกิจกรรมต่างๆ จนกว่าจะเห็นว่าเธอดี จึงมอบคืนตำแหน่งให้เธอ พร้อมทั้งยกเลิกผู้ทำการแทนเจ้าอาวาสเสีย

หน้าที่ของพระสังฆเถระ

มีหน้าที่จัดกระทำพัฒนากิจกรรมภายในอาวาส ต้องดูแลสร้าง และซ่อมแซม ระวังรักษาสถานที่ อุปกรณ์สิ่งของเครื่องใช้ทุกชนิดในอาวาส ให้อยู่ในความเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด สดชื่นอยู่เสมอตลอดเวลา และ

๑. ต้องรักษาให้อยู่ในความพร้อม ที่จะใช้ได้ทุกเวลา

๒. มีหน้าที่รักษาและรับผิดชอบกองคลังวัสดุ อุปกรณ์ของสงฆ์

๓. ให้มีอำนาจแต่งตั้ง หรือขอรับการแต่งตั้งผู้ร่วมกระทำ

ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนให้ได้รับความเห็นชอบจากเจ้าอาวาส และพระธรรมเถระ ถ้าเธอฝืนขืนทำกิจกรรมใดๆ โดยมิได้รับการเห็นชอบ หรือไร้ความสามารถ กระทำผิดบ่อยๆ ครั้ง ให้เจ้าอาวาสหรือพระธรรมเถระ ถอดเธอออกเสียจากตำแหน่ง ให้พระธรรมเถระรักษาการแทน หรือให้พระธรรมเถระ มอบหมายให้ผู้หนึ่งผู้ใด รับหน้าที่แทน จนกว่าจะเห็นว่าเธอดี จึงคืนตำแหน่งให้ การทั้งหมดนี้ จะต้องกระทำ

ด้วยความบริสุทธิ์ถูกต้อง ยุติธรรม และซื่อสัตย์สุจริต

ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นพระธรรมเถระ

ต้องถือว่า ผู้ที่สืบทอดวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ของพุทธะอิสระ และเป็นผู้มีธรรมะเป็นเครื่องอยู่อาศัย ใครๆ ก็จะลบหลู่มิได้ สำหรับพระธรรมเถระนั้น ต้องหนักในการทำงาน และรับผิดชอบต่อพระศาสนาคอยอภิบาลบำรุงดูแล และควบคุมกิจกรรม กิจการของอาวาส ให้ดำเนินไปด้วยความถูกต้องบริสุทธิ์ ด้วยความเอื้ออาทรเป็นระเบียบเรียบร้อย รวมทั้งมีหน้าที่ควบคุมดูแล เผยแพร่ หรือสั่งสอน ให้การเผยแพร่นั้นๆ เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ ซื่อสัตย์ และถูกต้องตรงแนวต่อพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ที่ทำหน้าที่รับแขก

ให้พระธรรมเถระหรือรักษาการแทน เป็นผู้กระทำการนำสวดมนต์การอบรมสั่งสอน เนื่องจากวัดนี้เป็นวัดใหญ่ การเป็นผู้นำที่นี่ จะต้องมีความสามารถอย่างมาก และต้องทุ่มเททั้งชีวิตให้กับการบริหาร พัฒนาแต่ยังไงๆ คนคนเดียวคงไม่สามารถบริหารให้ได้ดี และเรียบร้อยลงไปได้ จึงมีการแบ่งหน้าที่กับการรับผิดชอบตามหน้าที่ ที่จะได้รับการแต่งตั้งและจักต้องปฏิบัติตน ให้เป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

ยามสาม ตื่นขึ้นมาบำเพ็ญเพียร

ยามสุดท้าย ออกแวะเวียนโปรดสัตว์

กลับมาสรงน้ำและทำวัตร

ปฏิบัติจัดการพัฒนาจิต

เสร็จสิ้นสนิทจิตกังขา

เล่าเรียน เขียน อ่าน ผ่านตำรา

บูชาธรรมาในข้ากู

เร่งผนึกตรึกตน ค้นให้พบ

จะได้จบเรื่องจริง สิ่งสงสัย

หากมิได้บำเพ็ญ เป็นจัญไร

ก็ให้ตาย ในไพรพนาภารดี

กฎเกณฑ์ กติกา ระเบียบ วินัย ทั้งสิ้น

ให้พระธรรมเถระ หรือ ผู้ที่ได้รับอำนาจจากพระธรรมเถระ เป็นผู้คอยควบคุมชี้ขาด และตัดสินใจ ให้ทุกท่านที่อาศัยอยู่ในอาวาสนี้ปฏิบัติตาม

ลูกรัก

การค้นหาตัวเอง...
เป็นกิจเบื้องต้นของศาสนธรรมนี้
และพระบริสุทธิธรรม
...เป็นกิจสุดท้าย

สูกรัก

บทสวดมนต์

คือ

บทเพลงของคน

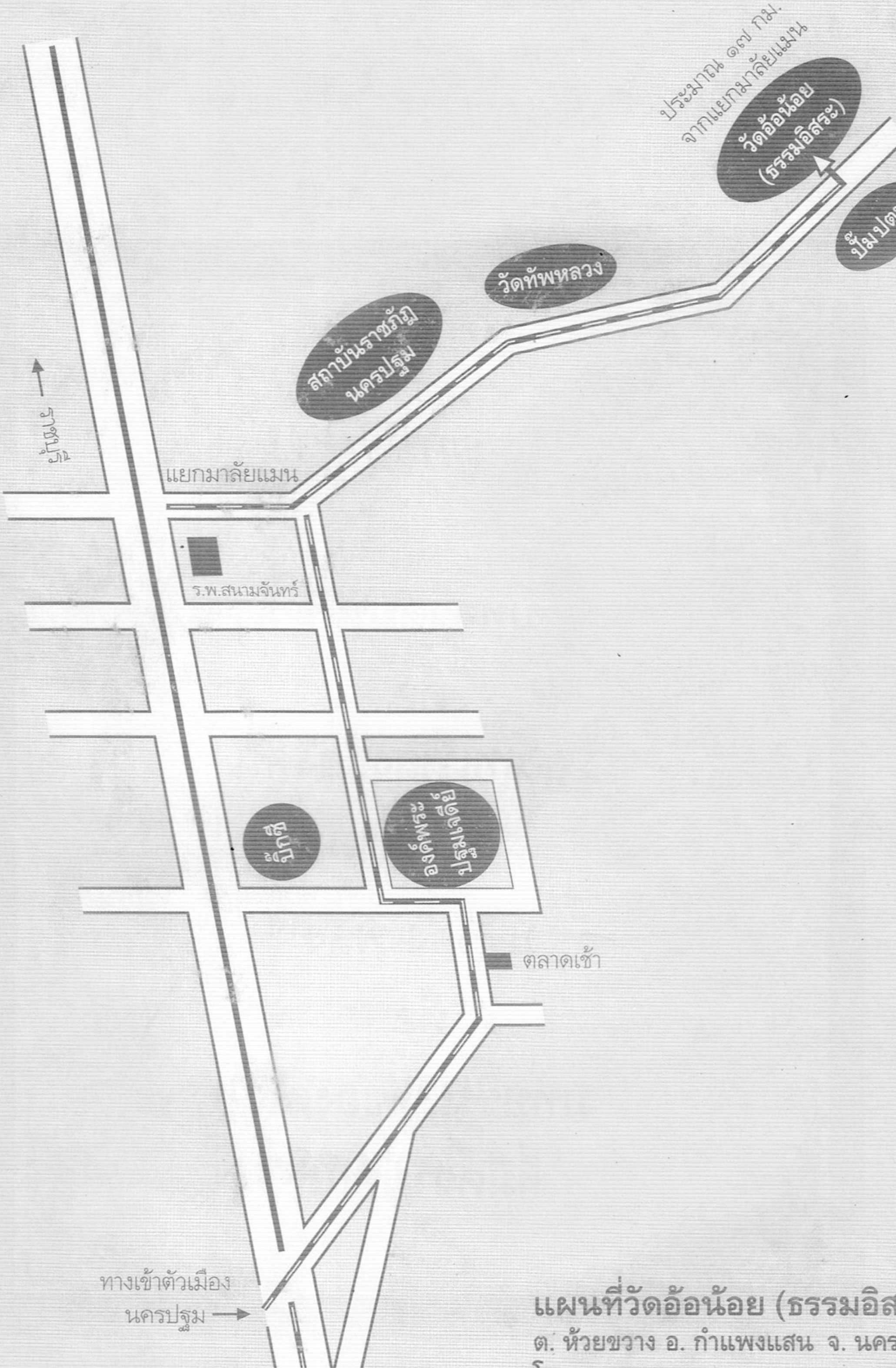
ที่มีความสุข

บทร้องเพลง

คือ

บทบรรเลงของคน

ที่มีความทุกข์

แผนที่วัดอ้อน้อย (ธรรมอิสระ)

ต. ห้วยขวาง อ. กำแพงแสน จ. นครปฐม

โทร. (๐๓๔) ๒๐๔-๒๗๔, ๒๐๔-๘๒๒

รถประจำทางที่ผ่านวัดอ้อน้อย

รถปรับอากาศ สาย กรุงเทพ-ด่านช้าง

ขึ้นรถได้ที่สถานีขนส่งสายใต้ ปิ่นเกล้า